

Lopejník

*V tomto čísle
si prečítate:*

- Básne
- Školské aktivity
- Interview
- Napínavé príbehy
- Portréty
- Výtvarná tvorba
- A mnoho iného ...

Lopejík

email:
lopejik.sgzp@gmail.com

Šéfredaktor
Nina Daxnerová

Grafická úprava
Katarína Dzubáková

Redaktori:
Nina Daxnerová
Katarína Dzubáková
Ema Jakubcová
Ema Kalinová
Nikola Makovníková
Zuzana Alakšová
Dominika Dugátová
Natália Kolečárová
Klaudia Kvietková
Martin Jalč
Bibiana Murínová

Jazykový redaktor
Mgr. Štefan Fedor

Vydáva
Súkromné gymnázium
Železiarne Podbrezová
a Súkromná stredná
odborná škola hutnícka
Železiarne Podbrezová
Družby 554/64
976 81 Podbrezová
@SGZP 2021/2022

Taká je mladosť

Keď raz vyrastiem,
začína schéma známa,
čo roky plnila rozhovory,
keď dospelosť bola len fámou.

Plávať v oblakoch a tešiť sa triviám,
sny možno zapíjať nádejou,
ako keď med roztápa sa v čaji,
len chcem podobať sa ľaliám.

Taká bola, myslím, naša mladosť.

Menia sa neduhy našich dní,
každý len chce ísť a stratiť sa v radoch,
a možno neboli sme celkom istí,
ako slnko, keď blúdi v oblakoch.

Každý deň obliekať si nádej
a starú tvár odkladať si na stolík
pri posteli, kde ležia papiere,
oddať sa úteche prázdnej.

Zmysel s podstatou mizne a prichádza,
ako keď vädnú kvety v pohári,
otázky prudko menia melódiu,
byť presvedčivý každého raz umorí.

Taká je, myslím, naša mladosť.

A na konci dlhých dní,
keď človek vracia sa v myšlienkach,
možno spomenie si na mladosť,
čo žije a vonia len v spomienkach.

A taká bola, myslím, naša mladosť.
Viktória Martinová (II.H)

Obsah

Príbehy.....	4
Školské akcie vo fotografiách.....	6
Táto ulica mi je známa.....	8
Pôvodná tvorba.....	10
Deň zdravej výživy.....	12
Deň zeme.....	14
Poézia na hodinách I.	16
A. Markusová: Portréty.....	18
F. Bician: Tvorba.....	20
Poézia na hodinách II.	26
Pôvodná tvorba.....	28
K. Dzubáková: Môj svet.....	30
Rekonštrukcia školy.....	36
Interview.....	40
T. Molentová: Živa.....	44

Škola

SGZP, stredná škola,
čo už aj známe tváre vyučila.
Objekt je to veľmi veľký,
dve školy v jedno dohromady.
Podpora v твоjich záujmoch,
bude v týchto štyroch bodoch.
Angličtina, informatika, šport či STEAM
určite si vyberieš jeden z nich.
Učebne a interaktívne tabule,
pomáhajú zlepšiť žiakom vzdelanie.
Ak ťa cestovanie láka,
aj Erasmus ťa tu čaká.
Uniformy svedčia o tom,
že rovní sme si za jedným stolom.
Každý, kto sa aj naučí,
o štyri roky maturitou o tom presvedčí.

Nielen krása naokolo,
pohladí naše oko.
Čoskoro aj škola naša,
odeje sa do nového šatstva.

Radosť je tu študovať,
vedomosti formovať!

Tamara Molentová (I.G)

Príhoda z kina

Rozpoviem vám príhodu, ktorá sa mi stala minulý mesiac.

Bol to obyčajný víkend, keď som ja a moji kamaráti šli večer do kina. Vybrali sme si film Taxi 5. Začalo to super, prv sme si kúpili lístky, potom sme si kúpili pukance a veľkú kofolu. Potom sme sa šli usadiť na svoje miesta do vnútra siene. Už vtedy mi vrtalo hlavou, že sa asi niečo stane. Netrvalo dlho a film sa spustil. Po chvíli prišli prvá vtipná scéna a začali sme sa všetci nahlas smiať. Pozrel som sa na kamaráta Filipa, ktorý mal vedľa seba pohár plný kofoly a ten pohár sa triasol. Chvíľu na to prišla opäť vtipná scéna a znovu sme sa začali všetci smiať a Filip pri tom, ako sa smial, mával rukami tak, že vylial na seba celú kofolu. Keď som to uvidel, vybuchol som smiechom na celú kinosálu. Keď som sa upokojil, povedal som hlášku, na ktorú nikdy nikto z nás nezabudne: „Lepšia kofola na nohaviciach, ako pukance v gatiach.“ Keď to kamaráti začuli, začali sa smiať ešte viac.

Po čase sme sa utíšili a pokračovali sme v sledovaní filmu. Filip bohužiaľ nemal až tak príjemné pozeranie, pretože mal mokré celé nohavice. Po skončení filmu, sme šli spolu s kamarátmi a Filipom na WC, aby sme sa s ním odfotili na pamiatku. Potom sme

šli pešo na autobusovú zástavku, kde sme čakali na autobus, ktorý meškal.

Kým sme nastúpili do autobusu, šofér tak veľmi prudko pridal na plyn, že ja spolu s kamarátom sme spadli na Filipa. Ten jeho pohľad mi vyrazil dych. Tá deprimovanosť spolu s úsmevom sa navzájom dopĺňali. „Nikdy v živote som nezažil takú smolu v jeden deň,“ povedal Filip. Úplne mu to vyrazilo dych.

Matúš Hudák (II.G)

Kam len oko dovidí

Krásne zákutia dlhých pohorí, či tie nádherné hory a potoky. Tiež lúče žiariace na naše plesá i dažďové kvapky na listoch nášho lesa. Mestá, obce, dediny, moderné, čičmanské či panelové domy. Slovensko, ó, to naše Slovensko, milovaná krajina plná radostných či zaujímavých ľudí sa láskou rozprestiera. Obrovské štíty siahajúce do nebies odhora dolu životom obdarené. Tie ich vrstvy, tajomné jaskyne, či obrovské mocné vápence. Tých vrcholov tu teda máme, pohoria veľmi známe. Farby v horských uličkách majú celé farebné spektrum, ladiace od zelenej po červeň okvetných lístkov našich bylín. Naša príroda to je ale sen, tie lesy naše milióny hektárov dosahujú. Stromy vysoké, jedle či smrek, samozrejme lipy svoje koruny obdarené životom za lúčami slnka tiahnuce. Koluje nimi život a nám robí radosť. Okvetné lístky v lesoch, či na lúkach, poliach farebné pestrými farbami, voňavé a plné peľu. Každé dievča, čo ide okolo nich, sa poteší a odtrhne si už aj kvetinku do vlasov, či na kyticu pre mamu.

Úroda na úžitok je na poliach našich, veľa jej je. Živočíchy poskrývané v hĺbinách lesa, líšky, medvede či vlky zavíjajúce na mesiac. Motýle, dážďovky aj dáke chrobáky, listy na poliach či v záhradkách nám každý deň vyžierajú, ale občas i pomáhajú. Včely to sú naše pomocníčky i medom nás nakrmia. Prírodu tu máme pestrú, ale od prírody čiže od Tatier až k Dunaju riek máme plnú kopu. Hron, Dunaj, Váh či ostatné rieky rybami plné. U nás sa dá na nich splavovať, či iné vodácke hry hrať. Ale rieky u nás nie sú všetko, aj plesá, potoky i jazerá máme. Najznámejšie z nich je samozrejme Štrbské pleso, či Hincovo pleso. Potoky, tých máme fakt veľa od A až po Z, to vymenovať ani nejde. Jazerá ako Liptovská Mara či Zemplínska Šírava, deti sa v nej vykúpu a vyšantia.

Naše hlavné mesto Bratislava, tam sídli i naša hlavná hlava štátu. Je to veľké „city“ plné zaujímavých obrazov. Na Slovensku sa toho veľa dá robiť, zábava tu je i pekná príroda na túru. Lyžovať sa sem každý zahraničný návštevník vracia rád. Slovensko je krásna krajina, stačí ju len začať objavovať.

Sascha Jirmerová (I.G)

Prázdniny so starými rodičmi

Včas ráno nás zobudili letné slnečné lúče. Ďalší prázdninový deň pred nami a modrá obloha predpovedá, že bude nádherne. Bolo by škoda ostať doma. Aj starý otec prestupuje z nohy na nohu, netrpezlivo čaká, kým sa naraňajkuje. Počul, že huby už rastú a to on po takej správe už doma neobsedí.

A tak ja, moja sestra Sofia a starý otec sme si obuli naše túlavé topánky, zobrali sme si jedlo, ktoré nám pripravila stará mama a poďme do lesa. V lese bolo príjemne, sviežo, štebot vtáčikov nás povzbudzoval. Nebolo ani dlhé hľadanie a už starký kričí: „Aha, tam je! Krásavec jeden!“ A už sa aj teší pohľadu na pekný hríbik učupený pod smrekom. „Musí tu

mať niekde aj kamaráta,“ vraví starý otec. A tak aj bolo. O chvíľu sa aj Sofia mohla ísť pochváliť svojím hríbikom. Aj ma trochu hnevalo, že ja som ešte bez úlovku, ale netrvalo to dlho. Huby sa tentokrát

pred nami veru neskryli. Náš košík sa nám pekne naplňal. „Poďme ešte tamto na kopec, tiež sú tam do-

bré miesta na huby!“ volal nás starký. A tak si veselo kráčame, všetci traja šťastní z dobrého hubárčenia. Keď tu zrazu Sofia zastane, tvár jej zmeravie: „Pozrite tam!“ kričí s prekvapením.

Na opačnom konci lúky sa pokojne prechádza medveď. A my všetci traja neveríme vlastným očiam. „Len pokoj, medveď nezaútočí len tak. Poďme však pomaličky naspäť!“ upokojuje nás starý otec. A tak pomalými krokmi sme začali cúvať, pomaly sa otočili a kráčali von z lesa. Naše kroky však čoraz viac naberali na rýchlosti. Všetci traja mlčky s malou dušičkou sme si priali, aby sme čím skôr boli doma. Starý otec je však skúsený zálesák, nestalo sa mu také niečo prvýkrát a dobre vie, ako sa v takej chvíli zachovať. Určite by sme v ten deň nazbierali ešte veľa húb, ale strach nás vyhnal z lesa von. To však absolútne neprekáža, dôležité je, že sa nikomu nič nestalo.

Ten pohľad na medveďa si určite budem dlho pamätať. Už sa teším, ako celý príbeh budem rozprávať svojim kamarátom

Jakub Krupa (II.G)

Školské akcie vo fotografiách Krajské kolo dejepisnej súťaže žiakov ČR a SR

Dňa 6.4.2022 sa žiaci Súkromného gymnázia Železiarne Podbrezová zúčastnili krajského kola dejepisnej súťaže žiakov ČR a SR v zložení Marek Budovec, Jakub Gašperík, Samuel Gregor Rybovič. Témou ročníka boli udalosti druhej svetovej vojny na európskom bojisku 1939 - 1945. Podarilo sa im umiestniť na druhom mieste, a tým si zabezpečili účasť na Československom finále, ktorého sa v novembri zúčastní 75 gymnázií z ČR a SR v Chebe. Gratulujeme!

Veľkonočný stolnotenisový turnaj

Dňa 11.4.2022 sme si v spríjemnili popoludie. Na turnaji sa zúčastnilo 7 chlapcov a 5 dievčat. Dievčatá sa nedali zahanbiť a dokonca Peťa Babicová skončila na druhom mieste. Tretí skončil Jakub Krnáč a víťazom sa stal Jakub Hazucha. Víťazi dostali sladké veľkonočné odmeny.

Celoškolský florbalový turnaj

V pondelok 11.4. sa uskutočnil na našom SG ŽP celoškolský florbalový turnaj. Bola to akcia, pri ktorej naši žiaci zažili po dlhom čase radosť zo športového súťaženia. Všetci podali výborné výkony. Najviac sa darilo reprezentantom II.H, ktorí vo finále prekvapujúco zdolali favorita, IV.H triedu, pomerom gólov 4:2. V boji o 3.m. boli úspešnejší IV.G, keď zvíťazili nad II.G a zhodou okolností tiež s výsledkom 4:2. Všetkým gratulujeme a tešíme sa na ďalšie športové zápomenia!

Táto ulica mi je známa

Bol sobotný večer a ja som sa rozhodla, že ho strávim prechádzkou. Chcela som si vyventilovať hlavu a zabudnúť na všetky problémy a myslieť na veci, ktoré akosi ani len nemajú žiadny význam. Preto som sa rozhodla, že sa pôjdem prejsť.

Ako si tak kráčam bezduchými uličkami, tu som sa pozastavila. Zalialo ma teplo a zimomriavky som mala od hlavy až po päty. Bol to zvláštny pocit. Chodím touto ulicou takmer denne, ale nikdy som si nevšimla, aká dokáže byť očarujúca. Povedala som si, že to určite robí to slniečko, ktoré mi priamo stekalo po tvári. Ale bolo to niečím iným. Stála som tam ako obarená, keď som zbadala lavičku, ktorú som si predtým nikdy nevšimla. Pri lavičke bol krásny záhon so žltočervenými tulipánmi. Cítila som vôňu kvetov, rastúcich za mnou na zelenom trávnom koberec. Ale nemala som odvahu postaviť sa a otočiť. V ten moment ma totiž zaujal jeden dom. Bol to vlastne malý biely domček so škridlovou červenou strechou. Jeho záhrada mi tak trochu pripomínala labyrint s hustými silno zelenými kričkami. Ich kvety boli farebné ako dúha a ich plôtik bol drevený a nízky. Až na veľkú bránu, ktorá popínala červené ruže s ťa moje dlane, tam bolo všetko celkom malinké. Prezerám si domček, keď zrazu čľup. Na moje líce, červené od slnka, spadla malá kvapôčka vody.

Otočila som sa a zbadala dva obrovské duby, týčiace sa v kruhu okolo fontány. Dva veľké duby ku mne vo vánku prinášali štebot vtáčikov. Kamenný chodník, trblietajúci sa v slnečnom svite, bol ako z kreslenej rozprávky. Ľudia, čo išli okolo, pôsobili priateľsky a pokojne, hoci sa na mňa trochu nechápavo pozerali. V tomto malom kúsku sveta som mohla stráviť večnosť. Predstavovala som si, ako by to mohlo vyzerat' cez jeseň alebo iné ročné obdobie. Chodník by nebolo ani len vidno vďaka oranžovým listom, ktoré by nepretržite padali zo stromov a vznášali sa povetím.

Jesenný dážď by dokonca vyzeral pôvabne a uspával by ma aj vďaka pokoji a pohode, ktoré na tejto ulici panujú. Cez tuhú zimu by všetko bolo pod bielou perinou a cencúle, trčiace zo strechy, by mi udierali do očí.

Cez jar bola lákavejšia vôňa kvetu, ktorých púčiky by kvitli jedna radosť. Alej by rozkvitla a ja by som sa

vyšplhala na najvyšší strom tejto ulice a sledovala jedinečnosť prírody. Jarné ráno by sa ligotalo kvapkami rosy. Ako tak stále sedím a vnímam všetky krásy, slnko pomaly zapadá za obzor a ani neviem, ako čas ubehol a nebo stmavlo a dvíhal sa večerný vetrik.

Kráčam domov s pocitom, že na túto ulicu sa budem stále vracat' a ďalej budem vnímať maličkosti všedných dní, ktoré som si predtým nikdy nevšimla.

Ema Kalinová

Výdobytky modernej techniky - ovládame my ich alebo ony nás?

Už prví ľudia, ktorí kráčali po povrchu Zeme si od nepamäti vyrábali z dreva, hlíny, kovov a kameňov nástroje a zbrane, ktoré boli nevyhnutnou súčasťou ich života. Ale prečo? Myslím, že za to môže práve obrovská súhra náhod na čele s evolúciou, ktoré nás ľudí pretvorili do podoby, v ktorej sme dnes. Najväčšou prednosťou ľudského druhu je práve myslenie a dôvtip, ktoré nám vždy pomáhali zvládať nebezpečenstvá danej doby.

Domnievam sa, že všetko sa to začalo pred miliónmi rokov, kedy naši predkovia boli nútení hľadať a vymýšľať prostriedky na prežitie a zlepšenie ich života, a to predovšetkým kvôli predátorom alebo aj podnebiu. Áno, je pravda, že najskôr to boli iba primitívne nástroje, ktorých využitie slúžilo k jednoduchým činnostiam, ale podľa mňa už toto znamenalo pre náš ľudský druh veľký pokrok, kedy si ľudia začali uvedomovať, že nemusíme mať dlhé ostré pazúry, tesáky alebo silnú kožu, aby sme sa ubránili pred dravcami, alebo si boli schopní získať potravu, ale práve naopak, začali viac a viac napredovať a zdokonaľovať svoje nástroje a aj techniku, akou ich požívať.

Po niekoľkých storočiach vývoja ľudstva, od používania ohňa a jednoduchých mechanizmov až po motorové autá a zbrane hromadného ničenia, sme sa dostali na vrchol potravinového reťazca, kedy sme ovládali takmer všetok život na Zemi. Práve naša moderná technologická doba, akú dnes poznáme, sa začala vo veľkom formovať v Anglicku v polovici 18. storočia. Táto veľká zmena so sebou priniesla okrem parných strojov aj nové zmýšľanie ľudí a som si bezpochyby istá, že aj nový spôsob života. Myslím si, že toto bol ten zlomový bod, kedy si ľudia začali myslieť, že sú páni sveta. A popravde by som sa ani nečudovala. S narastajúcim počtom pracovných príležitostí, vďaka otvoreniu veľkého počtu firiem a závodov, sa ľudia presúvali za pracou z dedín do miest a začali zarábať. Zlepšovala sa celková infraštruktúra miest a pomaličky sa začal meniť celý svet.

Rýchly vývoj techniky a hromadná výroba však vo veľkom ovplyvnila každý ľudský život. Súčasťou

každodenného života človeka sa stali naši elektronický pomocníci. Vďaka nim si môžeme uľahčovať prácu, ale slúžia nám aj ako príjemná zábava na voľné chvíle. Myslím, že ani jeden jediný človek, a to vrátane mňa, si nevie predstaviť život bez všetkých tých „zlepšovákov“, ktoré nám ponúka moderná doba. Veď ako by sme len mohli začať deň bez toho, aby sme každé ráno tesne po prebudení nenazreli do našich telefónov a skontrolovali správy, emaily, správy z domova či zo sveta, alebo len tak neuviazli na sociálnych sieťach. A práve toto je podľa môjho názoru najväčší problém dnešnej doby, kedy už technológie neovládame my ale ony nás.

Rast a pád? Dala by sa nejako takto opísať naša budúcnosť? Zatiaľ sme v bode, kedy ešte pomerne pevne držíme žezlo moci nad technológiami, ale ktovie, čo sa môže stať o pár rokov. Ľudia neustále vymýšľajú nové veci a snažia sa techniku posúvať stále na vyšší level. Ani by som sa veľmi nečudovala, ak by jedného dňa táto vyspelá technika začala pracovať bez pomoci ľudí a začala by istým spôsobom ovládať ona nás.

Čo bude ďalej sa ani neodvažujem hádať, ale pevne verím v zdravý rozum ľudí, a v to, že v blízkej dobe nenastane žiadne povstanie robotov.

Aneta Hudobová (III.H)

Priateľ mi podal pomocnú ruku v pravej chvíli

Bolo jedno letné júlové ráno. Slnko svojimi lúčmi začalo zohrievať zem, bezoblačná obloha sľubovala pekný deň ako stvorený na vysokohorskú nezabudnuteľnú turistiku.

Preto sme sa s kamarátom rozhodli ísť na túru do Vysokých Tatier, na ktoré z našej dediny bol nádherný pohľad. A tak sme sa vybrali za cieľom ísť na majestáttny štít Rysov. Cesta nám ubiehala bez problémov a v pohode, pekné počasie nás pobádalo pridať do kroku. Pri dobrej nálade sme sa usilovali byť čím skôr v cieľi našej túry. Cestou z Popradského plesa sme sa stretávali s mnohými turistami ktorí mali podobný cieľ ako my. Po nejakom čase priateľ začal zaostávať, stratili sme očný kontakt. Čo však bola naša veľká smola, počasie sa náhle začalo kaziť. Obloha sa zatiahla mrakmi a slnko zmizlo za nimi, my sme však napriek tomu pokračovali v ceste. Keď začali padat' prvé kvapky dažďa, boli sme asi na pol ceste a priateľ sa rozhodol vrátiť a ísť do najbližšej horskej chaty. Ja som si totiž myslel, že to bude len malá prehánka, ktorá rýchlo skončí, a tak som sa rozhodol pokračovať ďalej, no videl som aj množstvo iných turistov, ktorí sa otočili a šli späť.

Pred reťazami, ktoré sú umiestnené na chodníku pre bezpečnosť, začal náhle fúkať silný vietor a dážď zosilnel. Preto mi nič iné neostávalo, ako sa ponáhľať na chatu pod Rysmi ktorá bola najbližším miestom, kde

by som sa mohol schovať. Pridal som do kroku – už som nebol veľmi opatrný – na mokrom chodníku som sa pošmykol a nešťastne som si poranil nohu. Neostávalo mi nič iné, iba čakať a spoliehať sa na pomoc niekoho iného.

Búrka však netrvala až taký dlhý čas, ale ja s boľavou nohou som už nebol schopný pokračovať v náročnej trase hore. Na moje veľké šťastie sa po búrke môj kamarát rozhodol ísť za mnou, našiel ma celého premočeného do poslednej nitky a podal mi vlastne pomocnú ruku v pravej chvíli.

Spoločnými silami sme zišli na Popradské pleso a tam mi na chate poskytli ošetrovanie.

Sebastián Ilavský (II.G)

I malé meškanie môže spôsobiť veľké problémy

V pondelok večer som si nastavila budíky od 6:00 až po 7:15 po každých 5 minútach a dúfala som, že na jeden z nich sa ráno zobudím.

V utorok ráno mi zazvonil prvý budík o 6:00, ale povedala som si, že ho vypnem a pospím si ešte 5 minút. Nebolo tomu tak. Na ďalší budík som sa zobudila až o 7:05, a to som do školy už nemohla stihnúť, ani keby som veľmi chcela, pretože autobus mi išiel až o 7:15. V ten deň ma čakal veľmi dôležitý test z chémie. Išlo mi totiž o známku. Celý večer som sa na to učila a nakoniec to nebudem písať? To snáď nie. Keby som nenapísala ten test, prepadla by som a musela by som opakovať celý ročník. A to bolo pre mňa nepredstaviteľné. Rýchlo som vyskočila z postele a zakričala som cez celý byt: „Ociiii, prosím rýchlo vstávaj, zaspala som! Musíš ma ísť odviezť.“ No oco neodpovedal. Po chvíľke sa z kuchyne len ozvala v úplnom „kľude“ mama. „Oco je v robote, musíš ísť nejakým iným autobusom.“ V hlave som si len povedala: „Autobusom?“ Autobusom by som to nestihla, ani keby som veľmi chcela, ale povedala som si, že nemám veľmi na výber. Zobrala som mobil do ruky, otvorila aplikáciu s autobusmi, a

pozrela som, kedy mi ide najbližší. Išiel mi o 7:25, 10 minút po tom mojom.

V škole budem o 7:49. To ešte stihnem aj písomku.

Rýchlo som sa poobliekala, pozrela som ešte na mobil, koľko je hodín. Bolo 7:16. „To budem musieť bežať!“ povedala som si v hlave. Obula som sa a bežala som z domu na zástavku. Chýbala mi ešte jedna zástavka a bola by som tam, no ja som sa už iba pozerala ako odchádza môj autobus. Išiel ešte aj skôr, ako mal. Neostávalo mi nič iné, iba si sadnúť na zástavku a napísať správu pani učiteľke o náhradný termín, pretože som zaspala a dúfala som, že mi ho dá. Nedávala som tomu veľkú nádej, pretože naša učiteľka chémie nebola vždy nejaká milá, obzvlášť nie na mňa. Vtom mi pípla správa! Vybrala som si mobil z vrečka a ostala som milo prekvapená. Písalo sa v nej: „Jasné, pohode, dohodneme sa na nejakom novom termíne, zaspáť môže každý.“

Vydýchla som si a počkala som si na ďalší autobus, aby som bola v škole aspoň na nejakých hodinách.

Ema Nepšinská (II.G)

Deň zdravej výživy

Deň Zeme

Síce našu planétu máme len jednu, ale správame sa voči nej veľmi nezodpovedne. My sme sa snažili aspoň trochu prispieť a vyčistili sme areál našej školy.

„Zločin sa nevypláca.“

O tom, že tento výrok nie je iba klišé, sme sa presvedčili na prednáške organizovanej príslušníkmi Zboru väzenskej a justičnej stráže. Kedy sme dostali možnosť vyskúšať si nepriestrelnú vestu, donucovacie prostriedky, či nazrieť na reálny život „za mrežami“? Nás táto skúsenosť upevnila v rozhodnutí, akým smerom v živote pokračovať...

Poézia na hodinách p. uč. M. Stierankovej

Síra to je ale sviňa,
jej kyselina je žieravina,
všetky telá v nej rýchlo zmiznú,
dávaj pozor na mafiu.
Všetci rapery majú veľké chainy,
na nich diamanty veľké ako ich väzby.
Neón na reklamách vidím,
jeho jas mu závidím.
Keď chloroformom uspím ženy,
do väzenia budem odvedený.
Nadýcham sa riadne hélia,
hlas môj rýchlo zmení sa.
Píšem túto báseň bez grafitu,
nepotrebujem k tomu chémiu.

Vilmon, Kaniariková, Kl'ocová, Múka, Gallová (II.H)

Uhlík v prírode sa vyskytuje,

s prvkami sa zlučuje.

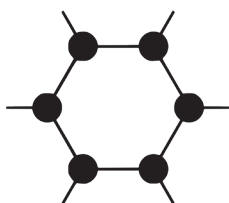
Grafit je mäkký, vedie elektrický prúd,
chytá sa do ľudských rúk,
jej druhý názov tuha je,
veľmi dobre reaguje.

Diamant - najtvrdší, nevodič a nereaktívny je,
pod zemou sa vyskytuje,
silou zreže aj betón,
vydáva pritom vysoký tón.

Oxid uhoľnatý jedovatý je,
človeka aj otravuje,
kyselina uhličitá je slabá,
báseň sa nám dobre skladá.

Kremík – názov pekný,
vo vode je nerozpustný.
v zemskej kôre si hovíe,
na silikón sa použije.

Bician, Jančo, Giertl, Martincová, Kováčiková (II.H)

Uhlík, označovaný písmenom „C“,
vyskytuje sa vo voľnej prírode.
Môžeme ho nájsť aj v zlúčeninách,
v oxide uhličitom alebo v nás.
Biogénny preda sa je,
v ľudskom tele ho nájdeme.

Halogény, tie sú zábava,
tešíme sa na ne už od rána.
Hélia sa trocha nadýchnem,
hneď mi zaraz smiešne príde.

Fosfor, ten je horľavý,
ale iba ten biely.
Z neho neskôr čierny vznikne,
dúfam, že sa neotrávime.

Prvky tretej A skupiny,
hliník, bór, gálium,
v závane cítim indium.

Kremík, ten je nuda,
každý naň zabúda.
Dobrý je len na vlasy,
pekný účes treba nosiť.

Viglaská, Syčová, Čellár, Dendis, Spišiak (II.H)

Chémia je všade v okolí,
všeličo možné nám dovoľí.
Horí, hnije, hrdzavie
a kyslík v tomto pánom je.

Síra je kráľovná chémie,
poučka tak o nej znie.
Prvky všade kolujú,
rôzne reakcie nám dovoľujú.

Chémiu treba vedieť,
ak nechceš oknom letieť.
Vodíku nepriateľ je oheň,
na to si pri pokuse spomeň.

Uhlík sa vyskytuje v zlúčeninách,
nájdeš ho aj v potravinách.
Biogénny totiž je,
to ti nikto nezaprie.
Bušniaková, Knézs, Hudák, Hanincová (II.G)

Moje meno je Vladko Pilník,
môj najobľúbenejší prvok je hliník.

Moja mamka je Íra,
jej najobľúbenejší zas síra.

Včera mi bolo bohovo,
lebo som si dal olovo.

Včera som hľadal zlato,
no našiel som iba blato.
Jančík, Ilavský, Suchý, Jančová, Mašlej (II.G)

Óda na diamant

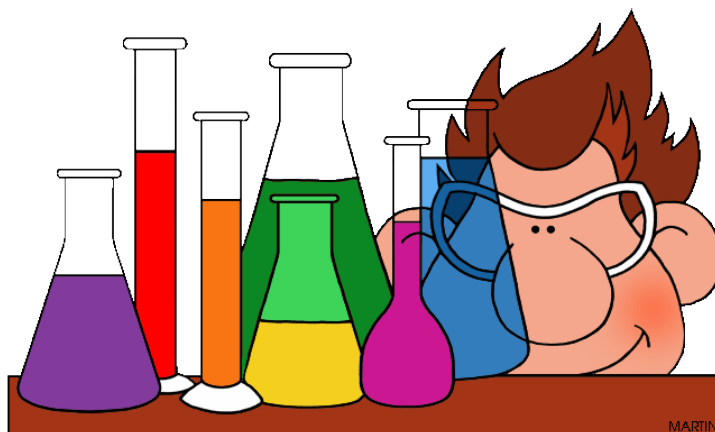
Pevná väzba ako pravý chlap,
pri 800° robí kvap,
tvrdý, lesklý, nekonfliktný,
na krku je vždy drahý.
Na začiatku sa nikomu nepáči,
pod kotúčom sa s tvarom lúči,
betón, mramor, žula píska,
keď ich diamant svojou silou stíska.

Bician, Jančo, Giertl, Martincová, Kováčiková (II.H)

Chémia je krásna veda,

do života nám ju treba.
Všetky prvky v PSP už poznáme,
radi sa s nimi v chemických reakciách vyhráme.
Striebro, zlato, zinok alebo aj meď,
vieš vymenovať z hlavy hneď.
Argón, vodík, kyslík, dusík,
na Zemi sa neudusíš.
Zlúčeniny, vzácne plyny,
nie sú žiadne somariny.
K životu ich poznať treba,
chémia je krásna veda.

*Makovínyová, Tamásiová, Šajgalíková,
Stančíková, Nepšinská (II.G)*

A. Markusová: Portréty

Ja sladké túžby po kráse spievam peknotou nadšený...

*Rastom sú ako jedle, pevní ako skala,
zdalo by sa ti, že ich jedna mater mala.*

Filip Bician - Tvorba

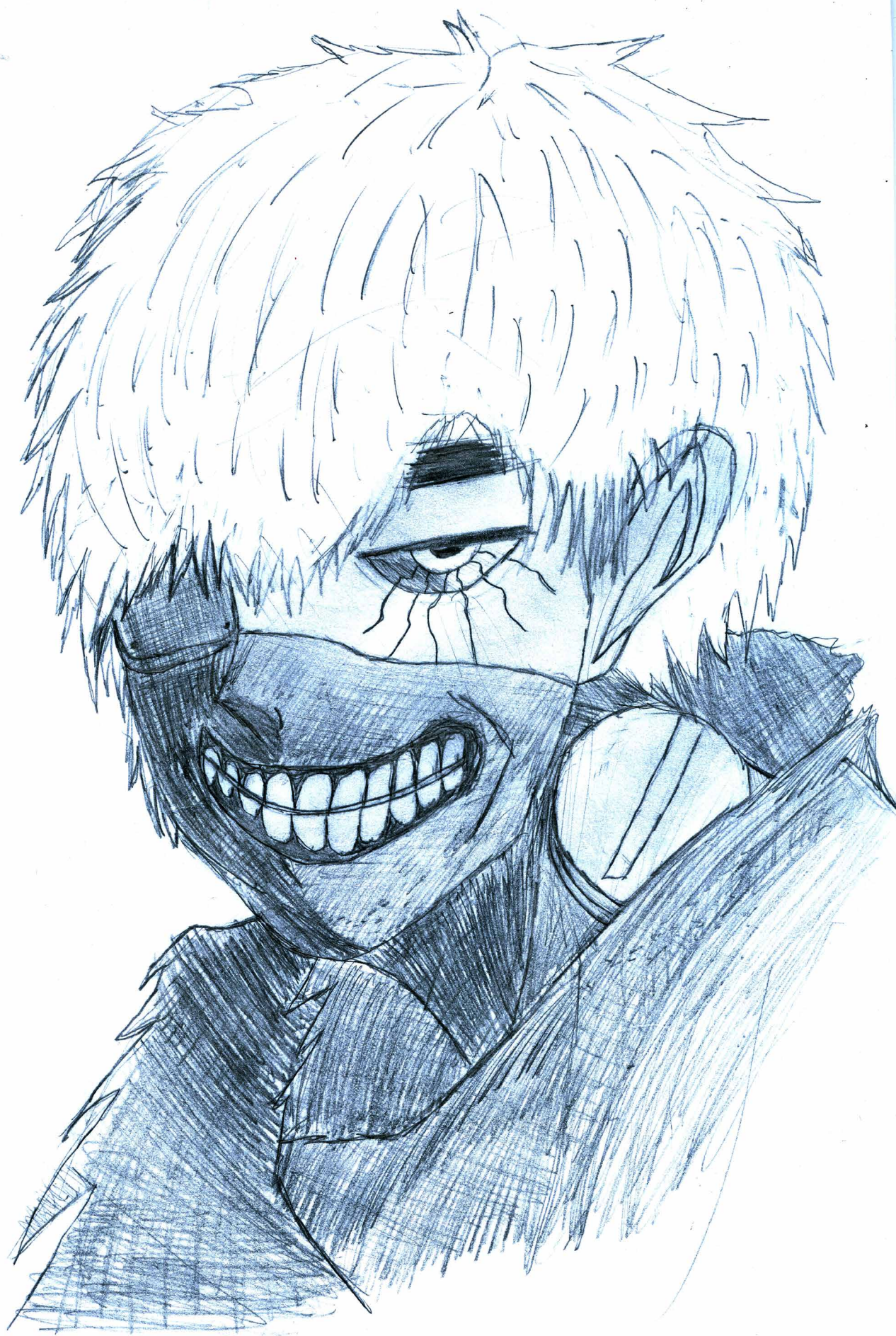

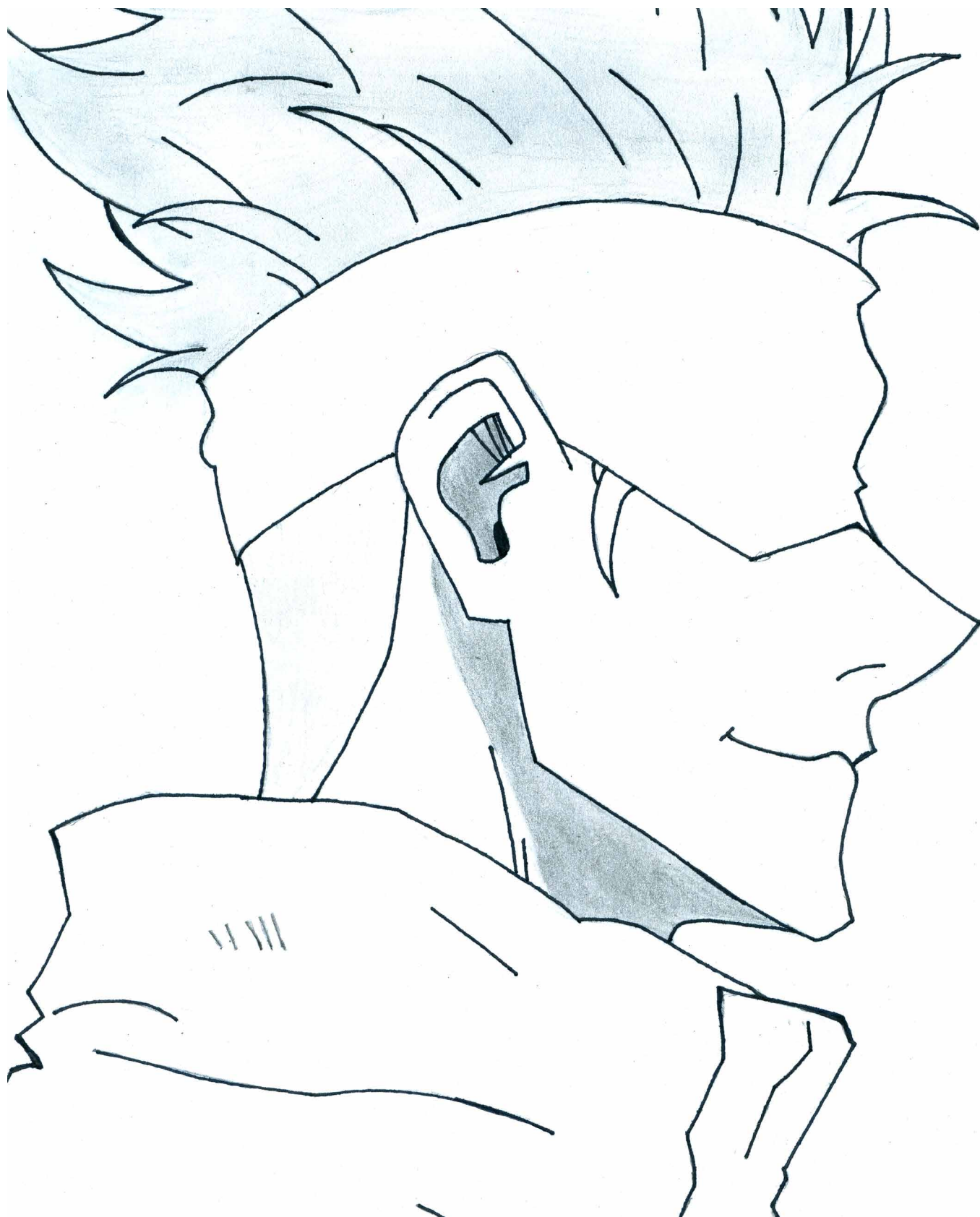

Poézia na hodinách p. uč. K. Tajbošovej

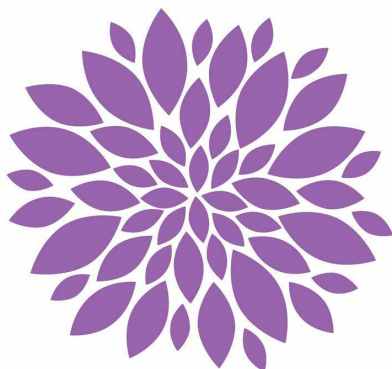
Vírus celým svetom letí,
zavára aj školy detí.
Doma sedieť dlho musia,
čerstvý vzduch dlho neokúsia.

Rúška, testy, vakcíny,
nevyhne sa tomu jediný.
Všade pozor musíš dávať,
ak v bolestiach nechceš spávať.
Ohľad na druhých brať musíš,
aj keď sa sám pri tom dusíš.

Daľšia vojna za rohom,
panika sa šíri.
Mieru zaželáme z bohom,
a strachu sa ego zvýši.

Svet zbytočné veci rieši,
ale takto sa nikdy nevylicí.
Pokračovať v tomto bude,
dokým ľudu neubudne.

Bušniaková, Haníncová, Krupa, 2.G

Táto doba je pre nás ťažká,
trpezlivosť učiteľov praská.
Kvôli korone učíme sa v našom domove,
s učiteľmi je to všetko len o dohode.

Kvôli hluku doma sa radšej zavriem v komore,
dúfajme, že je korona už na odchode.
Raz sme v škole a raz nie,
je to pre nás trápenie.

Úloh niekrorých zbytočných máme veľa,
komu také zbytočnosti v živote budú treba?
Našťastie už povoľujú opatrenia,
to budú zase pekné poobedia.

Všetci sa tešíme na leto,
o 5 ešte stále bude svietiť svetlo.
Na dovolenke bude v mori plávať Nemo,
a my zabudneme dúfam na všetko.

Tamášiová, II.G

„Dva týždne" nám povedali
a rúško si nasadili
nakupovať zakázali
keď občania sa búrili

Normálny život sa stratil,
No už sa naspäť nevrátil.

Sprísňovanie opatrení,
ako keby sa niečo zmení.
Zase doma v karanténe,
Bývaš týždeň v suteréne

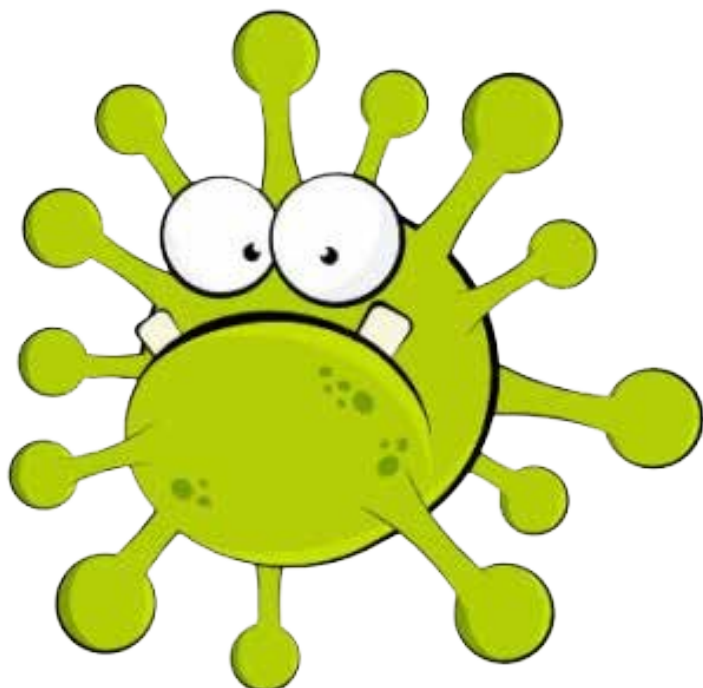
Nekončí to testovaním
Bez rúška si naháňaným
Očkovanie je vo veci
Hovorí to že vraj vedci

Rôzne smiešne opatrenia
Stále to tam hore menia.
Zákaz vstupu očkovaným
Kovid pass je "požehnaním"

Koniec! My už nevládzeme
Od februára žiť začneme!
Zima končí, jar sa blíži
Počet chorých sa už zníži.
Šoková, Jančová, Palider, Mašlej, 2.G

Blíži sa to tu k vojne,
snáď to tu zvladneme obstojne.
Je to na nás veľký nátlak,
keď sa nad nami zbícha veľký oblak.

Stále je tu Corona,
je to veľa pohroma.
V karanténe sedíme len doma,
vyháňame zo sveta toho démona.

Cez dištančné sa mi rozbil telefón,
išiel mi iba mikrofón.
Dostal som nový mobil,
bohužiaľ som na nikoho s ním nezapôsobil

Mám nového online kamaráta,
ktorý mi veľmi rad zdieľa jeho dáta.
V realite ho nepoznám,
ale veľmi rad sa s ním rozprávam.
Nepsinska, ilavsky,sajgalikova, 2.G

V hlave sa zobúdzam s nespokojnosťou,
neskôr to padlo do depresii,
všetko to začalo tou pandémiou,
a skončilo to drogami.

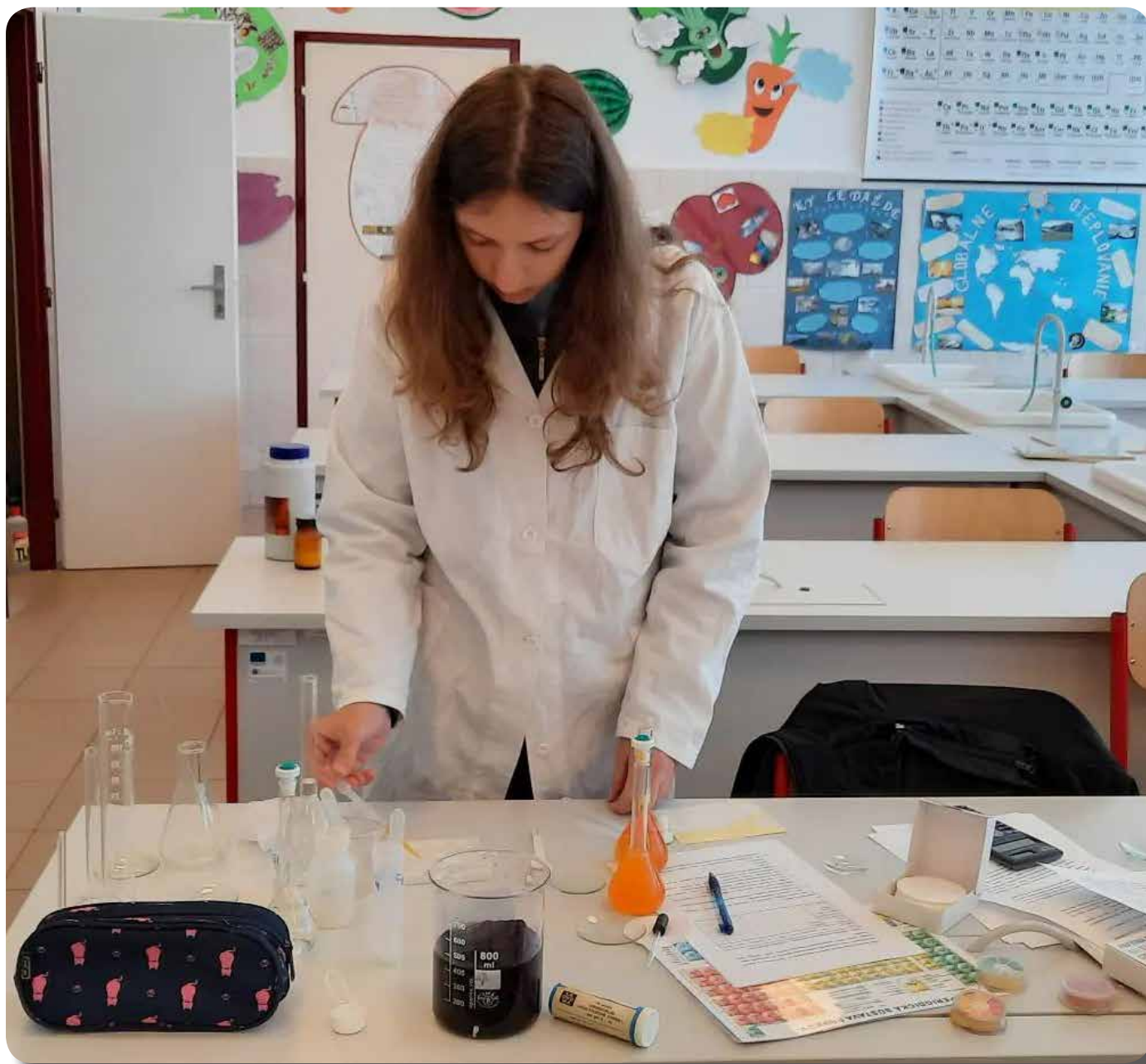
Občas sa zamyslím aj nad klimatickými problémami,
ktoré vo mne zanechávajú pocit strachu,
zamýšľame sa nad politickými nezhodami
tie vedú k obrovskému nepokoju.

Covid, škola, ropa jediné o čom sa hovorí,
na instagrame sa aj veľa penazí zarobí,
ale nikto sa nezaujíma o prírodu a o jej znečistovaní,
je čas sa rozprávať o benzíne a jeho zdražení.

Pocity smútku sú na dennom poriadku,
ľudia voči mne pocitujú negativitu.
Kríza, koniec sveta to sa nezdá
všetci sa správame ako zvieratá.
Daxnerová, Peťková, Kalinová, I.G

Úspešná riešiteľka krajského kola Chemickej olympiády
6. miesto. Dominike gratulujeme a prajeme veľa úspechov

Sociálna internetová sieť – náš sluha či pán

Internet je pomerne mladý pojem, ktorý sa stal dôležitou súčasťou našich životov (života ľudí).

Málokto si už vie predstaviť svet bez internetu, ktorý nás každodenne sprevádza v škole, v práci či v súkromí. Inými slovami ovládol takmer každú sféru života a stal sa tak pre človeka priam nevyhnutnosťou. Internet zmenil spôsob, akým komunikujeme, ako sa stretávame a dokonca aj to, ako premýšľame. Značne známymi a populárnymi sa medzi ľuďmi stali sociálne siete, napríklad Facebook, Messenger, Instagram a iné, ktoré v sebe zahŕňajú množstvo pozitív ako aj negatív. Preto sa nemôžeme ubrániť otázke: Sú sociálne siete náš sluha či pán?

Sociálne siete nám poskytujú príležitosť na komunikáciu a interakciu s našimi kamarátmi či rodinou. Ľudia sa môžu spojiť (skontaktovať) s ostatnými ľuďmi po celom svete bez ohľadu na to, kde žijú alebo aké odlišné môžu byť ich kultúry. Umožňujú nájsť si nových priateľov, spojiť sa s tými, ktorých možno už roky nevideli, zdieľať svoje myšlienky a názory či dokonca nájsť si prácu. To všetko podľa môjho názoru robí zo sociálnych sietí dobrého sluha.

Na druhej strane však nachádzame aj veľa nevýhod, ktoré činia zo sociálnych sietí zlého pána. Ľudia sa začali viac spoliehať na sociálne siete, uprednostnili svoju pohodlnosť a osobné stretnutia vymenili za správy v četoch. Problémy a potreby si začali riešiť prostredníctvom sietí a nie ako sa hovorí “z očí do očí”, čoho dôsledkom následne dochádza k častým nedorozumeniam a ešte väčším komplikáciám, kvôli ktorým trpí aj naše duševné zdravie. Z môjho pohľadu je preto dôležité nestavať sociálne siete na prvé miesto a radšej uprednostniť osobný kontakt a riešiť si veci stretnutiami s dotyčnými.

Negatívny vplyv na človeka súvisí aj s nárastom závislosti na sociálnych sieťach ako aj na internete samom o sebe. Veď predsa dajme si ruku na srdce, koľkí z nás už stratili pri pozeraní videí, filmov, hraní počítačových hier či počúvaní hudby pojem o čase? Táto závislosť môže viesť k množstvu problémov spojených nielen s duševným zdravím, ako je depresia, úzkosť a stres, ale dokonca aj s fyzickým zdravím, ako je obezita či srdcové ochorenia. Mnoho z nás si však už začína uvedomovať tento negatívny dopad závislosti na sociálnych sieťach a snažíme sa

čas na nich strávený obmedziť, aj keď sa to nie vždy dá. Len si predstavme, ako by vyzeral svet bez internetu. Nemohli by sme si zaplatiť faktúry online, nemali by sme prístup k mnohým informáciám a daniu vo svete, či vzdelávanie by sa v dobe epidemiologických opatrení nedalo nahradiť dištančnou formou. Avšak za najväčšie negatívum sociálnych sietí považujem nárast kyberšikany, online obťažovania a falošných správ, ktorým ľudia musia v dnešnej dobe čeliť. Rozoznávať pravdu od klamstiev je častokrát nemožné, a preto sa ľudia ľahko stávajú terčom útokov a obeťami.

Podľa môjho názoru sú internet a s ním súvisiace sociálne siete pre spoločnosť dobrým nástrojom a prostriedkom pre rozvoj, ktoré nám aj napriek chybám zjednodušujú náš život. Avšak aby nám slúžili na úžitok je potrebné ich používať s rozumom. Nesmú sa pre nás stať návykovými a ovplyvňovať nás z pozície pána, pretože z môjho pohľadu sú sociálne siete dobrým sluhom, ale zlým pánom.

Veronika Kindlová (III.H)

„Stopa, ktorú zanechám...“
Takto znela téma siedmeho ročníka literárnej súťaže v tvorivom písaní, SLOVO 2021, do ktorej sa zapojili i žiaci našej školy. Vydavateľstvo Orbis Pictus Istropolitana v rámci slávnostného odovzdávania cien v Pálffyho paláci vyzdvihlo a ocenilo prozaickú tvorbu Viktórie Martincovej, žiačky druhého ročníka. Srdečne blahoželáme a prajeme veľa ďalších úspechov na poli tvorby mladých autorov.

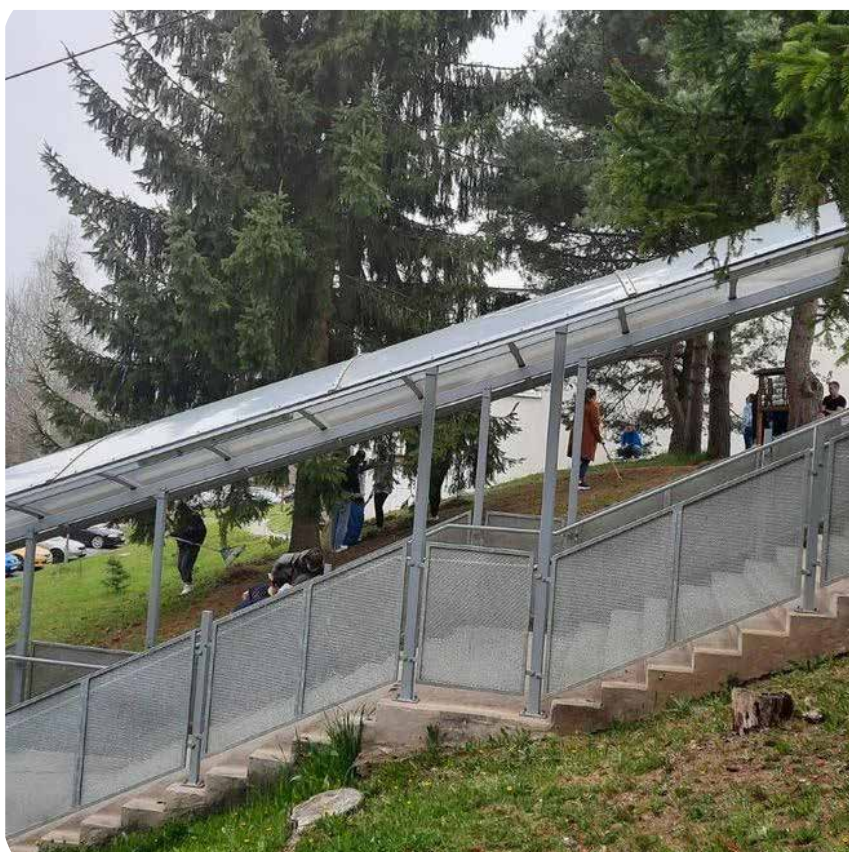
Katarína Dzubáková Môj svet

Škola, ktorú navštevujem, sa nachádza v neveľkej, no zato známej obci na zelenkastom strednom Slovensku, v Podbrezovej.

Ako k nej pomaličky prichádzate, objavuje sa vám pred očami zeleň a s ňou aj malé či väčšie živočíchy. Do tejto mohutnej budovy sa dostanete ešte mohutnejšími schodmi nekonečnými s ňou vesmír. Okolo sú menšie parkoviská a stromčeky. Keď už vojdete do budovy, môžete sa vydať dvoma smermi. V ľavej časti nájdete oddychovú zónu, farebnú ako dúha, kde si študenti môžu oddýchnuť. Týchto malých rajov je však v budove viac. Po ľavici budete mať vstup do jedálne, kde naše pani kuchárky usilovne pracujú, aby vyhovelí nám, hladným. Po neveľkej, no útulnej jedálni nasleduje telocvičňa. Tam veru čas letí ako voda, keďže máme veľa možností a priestoru. Máme aj komornejšiu posilňovňu, kde svoj čas väčšinou trávia športovci.

Môžeme povedať, že ľavá časť je pre oddychové a športové duše. V pravej už veľa oddychu nenájdete. Hneď za dverami sa rozprestiera široká chodba, ako pre zástupy určená. Polovicu priestoru však zaberajú priestranné chlapčenské šatne. Po krajoch sú vystavené práce od šikovných rúk našej školy a sem tam môžete zazrieť stromček, alebo rastlinky, aby sme tu nemali pusto. Na konci dlhšej chodby nájdete zastupiteľstvo,

kde sa väčšinou naozaj nemusíte báť zaklopať. Máme aj knižnicu, kde si môžete požičať knižku na dlhé chvíle. Keď prekonáte pár schodov na prvé alebo druhé poschodie, kde sú triedy porozhadzované ako guľičky, každá s vlastnými majiteľmi. Samozrejme tam nájdete aj kabinety pre učiteľov, pestré ako páv. Tu sa už však stretnete s užšími, no dlhými chodbami pripomínajúcimi malé uličky pomedzi domami. Občas aj nebezpečné ale verím, že všetci sú ostražití. Všade na

Majstrovstvá stredných škôl v golfe – 1. miesto, Petra Babicová

stenách visia informačné tabuľky a nástenky, ale aj kreatívne práce študentov, ktoré skrášľujú toto prostredie a môžu aj rozšíriť naše obzory. V susedných chodbách nájdete zase maličké dievčenské šatne a učebne, ktoré milujú všetky počítačové hlavy. Aj učebne biológie, chémie a fyziky, odkiaľ nikdy neodídete bez vedomostí.

Škola je miesto, kde trávime najviac času, v podstate sme tu v práci a je vždy len na osoh, ak tu máme všetko, čo potrebujeme a prebývame v podmienkach nám všetkým prijateľných.

Miesto kam sa vždy rada vraciam

Už od mala som zvykla kráčať po kamenistej ceste vysypanej jemným kobercom štrku. Stará cesta, ktorá pod ťarchou aút, či sily prírody ukazuje na povrch svoje vrásky. Stála tu ešte pred tým ako som sa narodila. Cesta vedúca do Hrdzavej doliny.

Keď som bola malá na cestu som vstúpila takmer vždy kvôli túžbe uvidieť strakaté bieloorieškové kone s jasnými modrými očami presne ako nezábudky, ktoré rastú pod okrajom lesa. Nikdy na ne ale nie je vidieť. Do výhľadu sa od začiatku jari vkrádajú postupne rastúce steblá kukurice, až napokon vytvárajú rozpínajúce sa kukuričné bludiská. Práve preto sa často okrem spevu neďalekých kukučiek, ukrývajúcich sa v tieni bučín, v doline ozýva aj slabé krochkanie diviakov.

Napravo vedľa chodníka, v úzkych vysokých stromoch, ktoré vo vetre vyzerajú s' a by tancovali sa ukrývajú zvyšky dreveného posedu. Rada som odtiaľ za letných dní sledovala život v tejto doline. Hneď pod posedom sa skláňajú nemalé okrúhle listy lopúchov príznačné pre toto miesto. Možno by sa dalo povedať, že v ich tieni pri hladine na prvý pohľad nevinného potôčika začuť aj melódiu komáríh krídel. Nikdy ma v lete nepotešila, keď som si v potôčiky ovlažovala chodidlá. V teplých dňoch dokonca vytvára dokonalý chodník až k bráne do srdca Hrdzavej doliny. Lúče Slnka sa odrážajú od hladiny, vytvárajú farebné spektrá a vlnky pri tom poskakujú a nadskakujú nad skalkami. Až pred dreveným mostom, pod ktorým sa týči hrádza z kameňov, som vyšla z potôčika pripomínajúceho chodník v kvetnato zelenej aleji. Za ním býva prúd útočný a dobyvačný ako osy, ktoré tu bzučia.

Dominanta Hrdzavej doliny sa týči hneď oproti bystrinke. Je to skala, vysoká ani dospelý človek. Počas jeseni pripomína zrkadlo. Svojou farbou odráža červenooranžové listy okolitých stromov. Stojí tam pyšne, no zároveň osamotene a predstavuje vstup do panenskej prírody. Ďalej sa už všade navôkol otvára iba príroda, lúky a pláne v objatí listnatých stromov. Pravidelne na jeseň ich listy utvoria hrdzavo oranžový koberec a celá dolina sa zdá byť ako tie líšky, ktoré sa prikrádajú za súmraku na polia. Jediné ľudské pohladenie v okolí sú ručne vyrezávané drevené sochy s malým altánkom. Symbolizujú to najpríznačnejšie pre

toto neobyčajné údolie. Za nimi sa cesta rozdeľuje.

Jeden chodník v pochmúrnych sychravých dňoch sa rozpína do okolitých trsov trávy ako bahenná cestička. Vtedy mi správny smer napovedali iba všadeprítomné značky na neďalekých stromoch. Ako malá som verila, že ich vyznačili lesní škriatkovia, ktorých som si predstavila pri každom šuchnutí lístia či zaškriekaní vrany. Väčšinou som sa, ale zľakla iba malej myšky. Tento chodník vedie ku otvoreným pláňam s pasúcim sa dobytkom. Ak som sa rozhodla kráčať po ľavej prašnej asphaltovej ceste, mohla som si vychutnávať výhľad na polia obsypané hýrivými druhmi kvetov a ešte pestrofarebnejšími krídlami motýľov. Sadali si na sýtočervené vlčie maky, a striedali sa s čmeliakmi a včelami poletujúcimi na okolí. Lúka od jedného okraja až po druhý pripomína dúhu. Niekedy pôsobí ako odlesk vodnej hladiny, keď sa nad dolinou naozaj odhalia farebné lúče dúhy. Opodiaľ postupuje cesta vyššie do kopca k uzatvorenému objatiu lesa.

Nad vysokými stromami sa veľkolepo čnie kamenisté, vápenaté bralo. Tureň ako výstražný prst samotnej krehkosti prírody sa vypína obďaleč ostatných kamenných zrázov. Pozdĺž cesty sa stále zakráda zurčiaci potôčik. V obklopení stromov okamžite cítiť všade prítomný chlad. Skalné steny pokryté machovými porastami a ovlhčené kvapkami vody pridávajú na chladnom opare. Po dlhšej chvíli by tam niekomu mohla

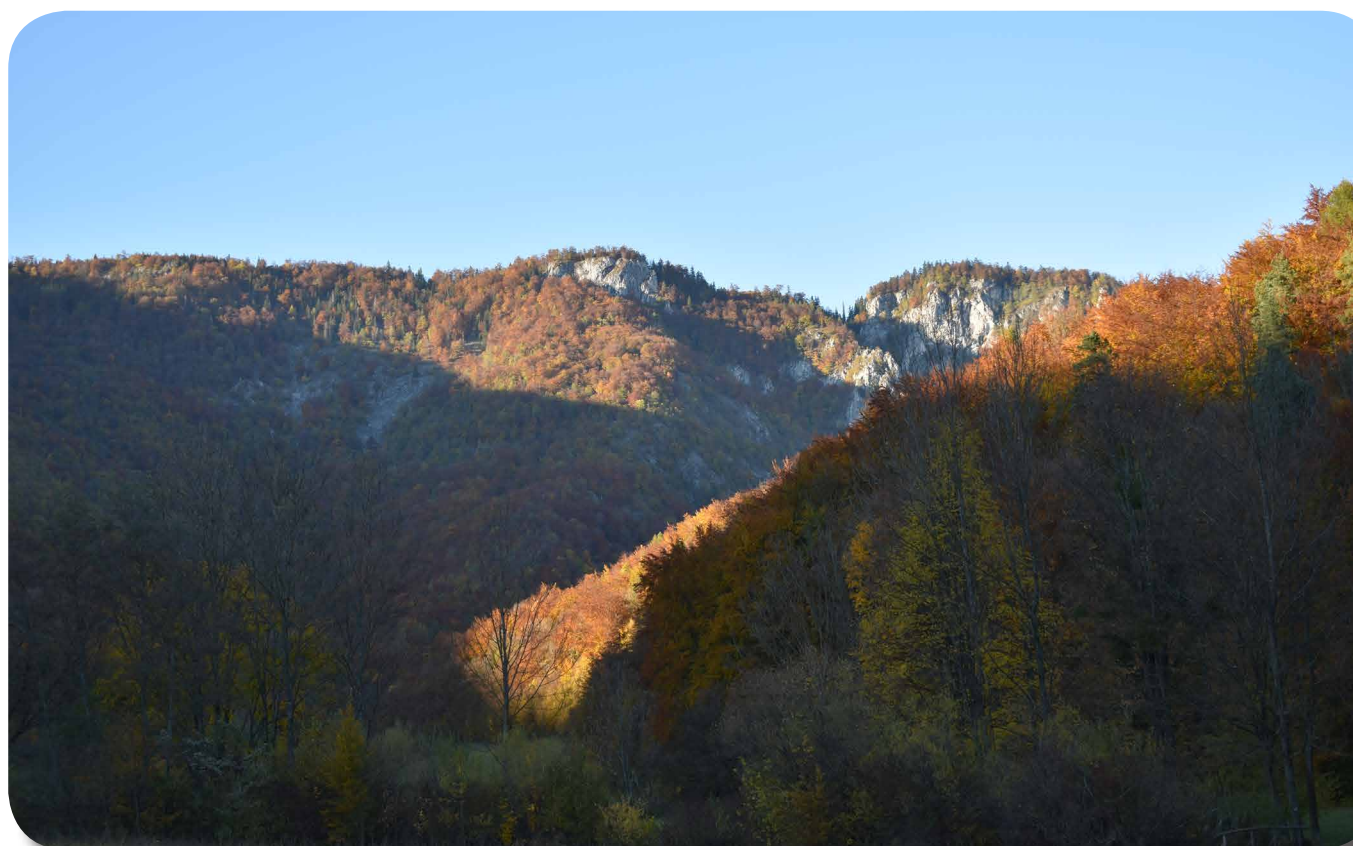
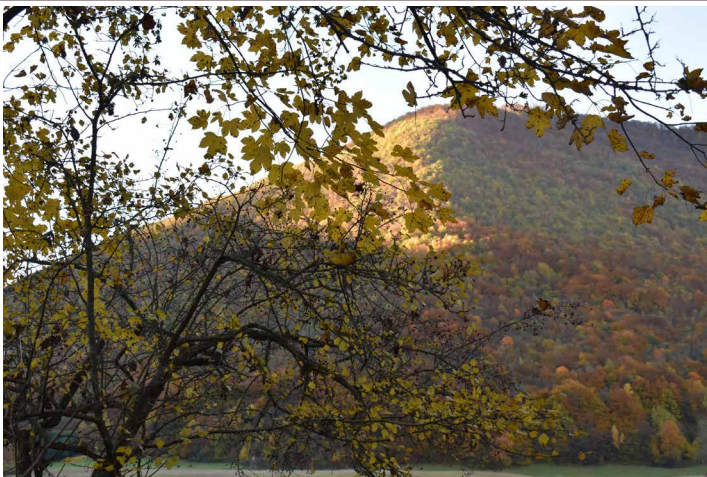
byť aj zima. Avšak cesta sa dvíha čoraz vyššie a vyššie. Narastajúce stúpanie je obkolesené aj húfmi poletujúcich mušiek, ktoré sú viditeľné jedine pri pohľade do očí zapadajúcemu slnku. Koruny stromov sú tu na niektorých miestach otvorené oblohe, a tak je tu možné zbadat' aj celé súhvezdia počas jasných bezoblačných nocí.

Na začiatku najstrmšieho stúpania sa tu zjavujú dlhé vyrezávané konáre. Zdá sa akoby tenké haluze podopierali alebo dokonca zadržovali mohutnú skalú pred pádom a nosili na svojich ramenách nielen jej ťažkú váhu, no aj jej problémy.

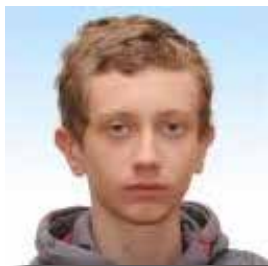
Čo sa nachádza ďalej za skalou som sa nikdy nedozvedela. Les sa tu uzatvára a tmavne. Pri skale moje kroky viedli zakaždým naspäť ku lúkam v doline a do bezpečných dlaní okolia rodinných domov. Na samom konci lesa sa mi pred očami otvára výhľad nielen na steblá vlniace sa v rytme vetra alebo na moje obľúbené orieškovo strakaté kone, ale taktiež na znak samotnej malej dedinky, za ktorou stojí Hrdzavá dolina. Zámok alebo Muránsky hrad pod svojim tieňom stráži celé jeho okolie.

Muráň, obec ktorej patria tieto pokojné miesta prírodných krás, nie je moje rodné miesto. Často som tu ale trávila voľné dni u mojej babky a dedka. Zamilovala som si ten nádych okolitej prírody, každý skok lúčneho koníka na stebľách trávy, každé vyšplechnutie riečky z koryta a každú melódiu, ktorú vietor vytvoril v kamenných lesných uličkách. Všetko sú to maličkosti, ktoré vytvárajú miesto, kde môžeme opustiť pochmúrne myšlienky a stať sa aspoň na chvíľu iba listom unášaným prúdom vetra, rybkou v malom potôčiku, ba aj srnkou kráčajúcou lesnou úžľabinou.

Tamara Molentová (I.G)

Môj malý čarovný svet

Môj svet je jednoducho moja izba, je síce malá, no zato veľmi útulná. Avšak každý svet sa musí niekde nachádzať, no ten môj sa nachádza v rohu nášho bytu, niekde, kde málokedy môj svet zazrie svetlo z vonkajšieho sveta a málokedy ho zazriem aj ja.

Akonáhle otvoríte dvere do mojej komnaty, zrazu uvidíte čaro môjho sveta, v ktorom trávim viac času ako netopier v jaskyni, možno ešte viac. No ale aj napriek tomu, že v mojej izbe trávim veľa času, ako by bolo zdravé, tak aj tak som tam zažil niečo neobyčajné. Napríklad nie vždy som v tej izbe býval sám, niekedy tam so mnou bývala aj moja staršia sestra, s ktorou som zažíval veľmi pekné zážitky, ale čas sa mení a sestra už so mnou nebýva. V mojej izbe sa nachádza televízor, ktorý v noci pôsobí hrôzostrašne, pretože ťuká, ako keby chcel morzeovkou niečo povedať a cez deň sa zase sám zapína (našťastie to v noci nerobí). Hneď vedľa televízora sa nachádza môj verný kamarát počítač (ktorý by sa nezaobišiel bez mojej klávesnice, ktorá žiari rôznymi farbami a bez mojej myšky), hlavne kvôli nemu v mojej izbe trávim toľko voľného času, niekedy mám pocit, ako keby počítaču venujem viac času ako mojej vlastnej rodine.

No aby sme nezostali len pri elektronike, tak sa posunieme na druhú stranu izby, kde sa nachádza obrovská skriňa, že by sa do nej vopchal aj tank alebo minimálne ja pri schovávačke. Pri skrini je môj bicykel, ktorý sa dá nazvať aj mojím sluhom, nielen že ho používam v rámci tréningu, ale aj na potreby mojej lenivosti (odloženie oblečenia). Keď hlavou trošku pootočíme, uvidíme tam moju jednu z najobľúbenejších činností, spánok. Teda presnejšie spánok tam nevidíme, no ale môžeme si ho aspoň pripomenúť mojou posteľou. No a povedal by som, že to by bolo ... aaalebo aj nie, zabudol som ešte, že sa v mojej izbe nachádzajú tri veľké okná, priam obrovské, niekedy mám pocit, že keď sa z nich pozriem von, tak je to, ako keby som sa pozeral do inej dimenzie. No a však ráno sú tie okná ako nočná mora, slnko mi vtrhne do izby v jeho plnej sile a zrazu zasvieti priamo do očí. Ale má to aj svoje výhody, napríklad keď ráno vstávam do školy alebo na tréning. V mojej izbe sa často stretávame s mojimi kamarátmi a využívame ju ako náš bunker.

No ale aj keď som v tomto texte vymenoval skoro všetko len to dobré, moja izba má aj svoje mínusy, napríklad jedným z nich je to ranné slnko, ktoré ma zobúdzá nepríjemným pohľadom. Ďalším z mínusov je to, že je zaplnená mnohými zbytočnosťami. Ale aj tak mám svoju izbu veľmi rád, tak veľmi rád. No ale aj keď ju mám, tak aj tak sa s ňou musím rozlúčiť, nieže by som sa sťahoval, ale moja tajomná komnata sa bude prerať.

Norbert Gubza (I.G)

Moja obec

Moja malebná dedinka sa nachádza uprostred stredného Slovenska obklopená krásnymi zelenými vrchmi. Jej názov je Vornica. Patrí do žarnovického okresu. Počtom obyvateľov sa určite neradí medzi väčšie dediny, pretože má 664 obyvateľov, ale svojou prírodou a nádherným prostredím je jednoznačne jedna z najrozmanitejších.

Mojou obcou pretekajú prúdy rieky Hron, do ktorého sa ďalej vlieva náš maličký potôčik s kryštálovou čistou vodou. Na začiatku dedinky sa pýši náš rybník, ktorý je pýchou obce. Počas príjemných slnečných dní je na ňom vidieť mnoho usmievavých rybárov, ktorí na vás okamžite prenesú ich skvelú náladu. No rybník sa nevyužíva iba počas leta, ale predovšetkým aj počas zimy, keď sa naň chodia pobaviť dospelí, ale hlavne deti, na ktorých vidno úsmevy od ucha k uchu. Nižšie v dedinke hrdo stojí útulný rímskokatolícky kostolík svätej Kataríny, do ktorého chodia veriaci načerpať silu a nové myšlienky. Uprostred obce leží náš futbalový štadión, na ktorom naši športovci predvádzajú srdcervúce výkony. Futbalom žije úplne každý obyvateľ a nikto si nenechá ujsť nedeľný majstrovský zápas. Trávička je vždy dokonale narovnaná a uhladená a čiary čisto bielučké ako sneh. Každý netreplivo čaká, kým sa to celé začne. V centre obce sa tiež nachádza malebný obchodík, v ktorom vždy zoženiete, čo potrebujete a so všetkým vám pomôžu milé a usmievavé tetušky s líčkami červenými ako ruže. Hneď oproti stojí malinká krčma, v ktorej sa oslavujú všetky úspechy našich športovcov. O pár metrov ďalej leží kultúrny dom, kde sa konajú všetky kultúrne podujatia a dedinské veselice. Na samotnom konci dedinky sú novopostavené tenisové kurty, ktoré potešili najmä rodičov detí, ktoré sa majú kde počas voľných dní vyblázniť. Sietky sú tam zelené s ťa tráva a svetelné reflektory sa ťahajú vysoko do neba. Ako som už spomínal, Vornica je obklopená zo všetkých svetových strán horami. Jednou s najčastejšie navštevovaných je Krížový vrch, na ktorom sa vyvyšuje obrovský lúč. Výstup na horu a veľmi zdĺhavý a veľmi namáhavý, ak keď budete na úplnom vrchole a obzriete sa okolo seba, srdce vám popotočí od radosti a zaleje vás pocit spokojnosti a hrdosti. Výhľad z tade je výnimočný, pretože na jednej strane uvidíte Vornicu, ale keď sa otočíte na druhú stranu, uvidíte mesto Žarnovica.

Svoju dedinku nadovšetko milujem, som hrdý odkiaľ pochádzam a vďačný za to, že som tam mohol vyrastať, mám tu neopísateľne množstvo zážitkov, či už tých nádherných, ale aj tých menej príjemných. Je to môj domov, na ktorý budem vždy s láskou spomínať a nikdy naň nezabudnem.

Patrik Lučaník (II.G)

Rekonštrukcia školy

Spolupráca s neziskovou organizáciou SEEDS,

ktorá pod záštitou MŠVVaŠ SR realizuje projekt VEDIET' VIAC. Žiaci sa mali možnosť zúčastniť prednášok – interaktívnych prezentácií, ktoré pripravili a viedli skúsení profesionáli, zatiaľ len on-line: Slovensko ako ho nepoznáme, 5 mýtov o Afrike, Austrália, Škótsko a Cestujeme v čase do roku 1989.

Prezentácie zábavnou, obrázkovou formou priniesli nové informácie, vzbudili zvedavosť a túžbu ďalej spoznávať a starať sa o to, čo máme. Prednášky boli interaktívne a najaktívnejší žiaci boli odmenení drobnými darčekom od n.o. SEEDS.

The screenshot shows a Zoom meeting interface. The main window displays a presentation slide with a map of Scotland and the Shetland Islands. The slide text reads: "ORKNEY ISLANDS", "Kirkwall", "Thurso", "Inverness", "Scotland", "Aberdeen", "Perth", "Kirkcaldy", "SHETLAND ISLANDS", "Lerwick", and "Ako vyzerá Škótsko?". The Zoom participant list on the right includes: II.H, SEEDS Silvia, II.G, III.G, III.H, Mirka SEEDS, and SEEDS. The Windows taskbar at the bottom shows icons for various applications like Microsoft Edge, Zoom, and File Explorer.

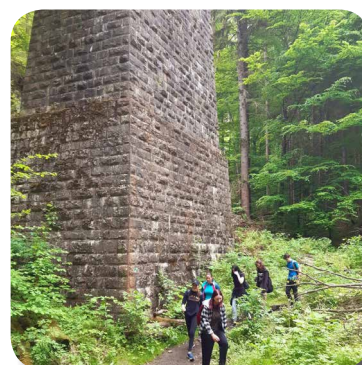

Striebro našich vo florbale.

Športová hala pri plavárni na Mazorníku v Brezne bola dejiskom Okresného kola SŠ vo florbale. Do súťaže sa z okresu Brezno zapojili len 3 chlapčenské a 3 dievčenské družstvá. Naša Súkromná spojená škola ŽP (SSŠ ŽP), Gymnázium Jána Chalupku Brezno (GJCH) a Stredné odborná škola techniky a služieb Brezno (SOŠ TaS). Hralo sa systémom každý s každým v skupine chlapcov aj dievčat. Reprezentanti našej školy si v oboch kategóriách vybojovali veľmi pekné 2.miesto a priniesli do školy krásne poháre a strieborné medaile. Všetkým gratulujeme a ďakujeme za vzornú reprezentáciu našej školy.

Exkurzie a účelové cvičenia - hydroelektrárň v Jasení a sedlo Zbojská (Čertová dolina)

Rozhovor s bývalým žiakom Filipom Sršňom

1. Keď sa vraciaš v spomienkach k štúdiu na Súkromnom gymnáziu ŽP, čo ti napadne ako prvé?

Ako prvé mi napadne to, čím vždy môj deň začínal - 20 minútová cesta z domu do školy, chodil som zväčša pešo, čo mi dalo skvelú príležitosť popremýšľať, čo budem v ten deň robiť, poprípade si vypočuť nejaký podcast.

2. Bolo štúdium na Súkromnom gymnáziu ŽP Tvojím dobrým rozhodnutím?

Určite áno, škola mi dala, okrem jej navonok primárnej úlohy, možnosť sa rozvíjať v mnohých oblastiach, vďaka projektom, do ktorých sa zapájala. Škola nie je len o "odsedení" si pár hodín, obede a ceste domov, ale práve o veciach okolo toho, u nás na to

mladý a entuziastický kolektív tvoril ideálne podmienky.

3. Ktoré predmety ti „nesedeli“ a vieš povedať prečo?

Najviac mi určite nesadla biológia, keďže som bol už celkom skoro rozhodnutý, že pôjdem ďalej študovať niektorý z technických smerov.

4. Priblíž nám, ako prebiehali Tvoje maturitné skúšky.

Moje maturitné skúšky, keďže boli "COVID-ové", tak prebiehali absolútne bez problémov a myslím, že všetci zúčastnení bolo rovnako spokojní.

5. Kde pokračuješ v štúdiu? Bola príprava na gymnáziu na toto štúdium dostatočná?

V štúdiu pokračujem na Fakulte matematiky, fyziky a informatiky UK v Bratislave v odbore Aplikovaná informatika. Myslím, že áno, čo sa týka programovania mi veľmi pomohol Java krúžok, ktorý bol organizovaný v ŽP Informatike.

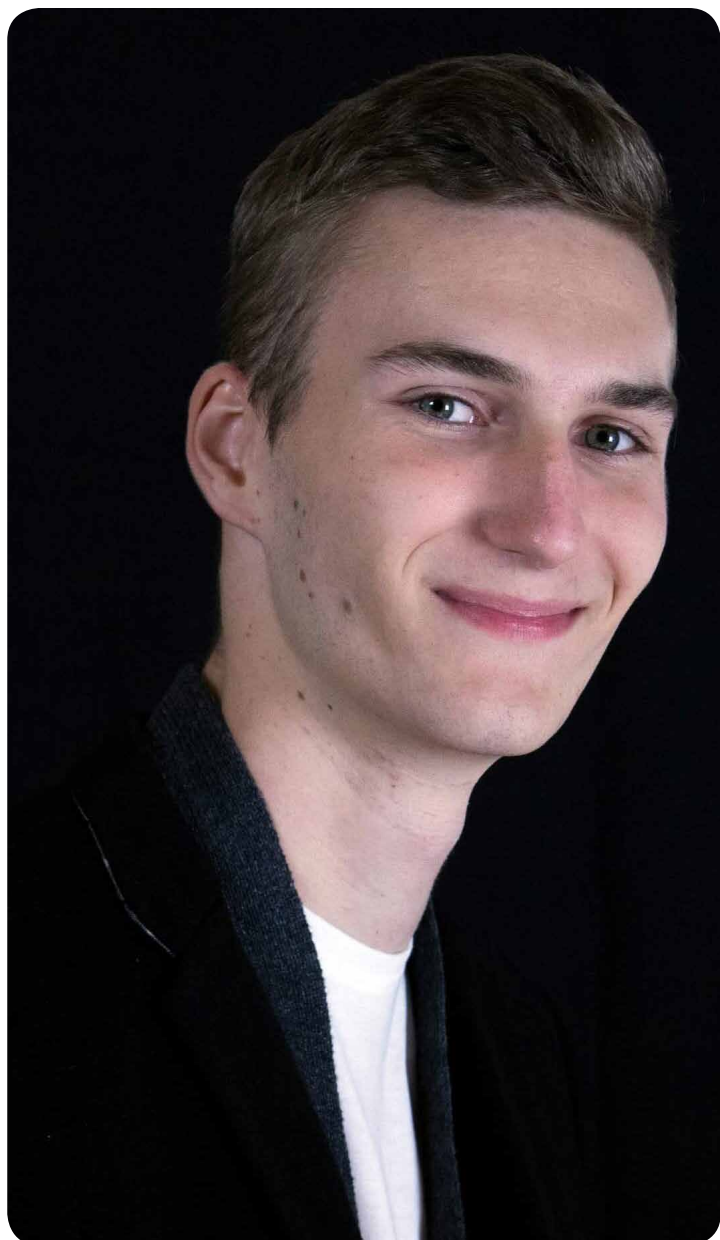
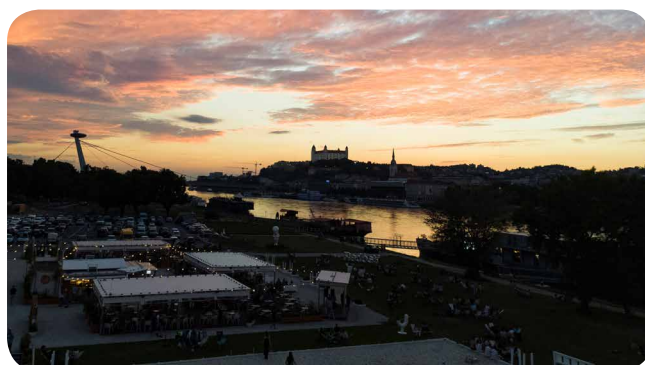
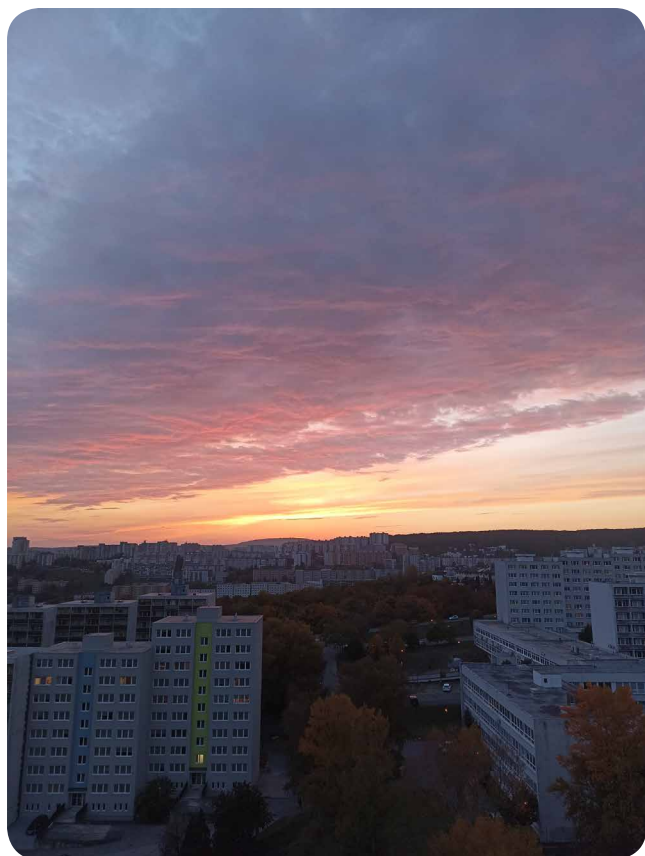

7. Ako budeš tráviť leto?

Júl budem tráviť cestovaním s nemeckým “kolegom”, ktorého som stretol na Erasme. Zapojil som sa totiž do projektu DiscoverEU, ktorý umožňuje (preplatiť) mladým európanom cestovať mesiac vlakom. V auguste budem asi oddychovať a pomaly sa pripravovať menej príjemné predmety, ktoré ma budú v zime čakať.

8. Čo by si chcel odkázať čitateľom časopisu Lopejík?

Deckám, aby sa nebáli a neboli leniví sa zapojiť do všemožných projektov a/alebo súťaží, ktoré existujú. Učiteľom, aby sa aj napriek častej frustrácii trošku zastavili a spomenuli si na to, prečo sa chceli stať učiteľmi. Dopad na mňa ste mali obrovský a takisto na nespočet ďalších, preto sa teda nenechajte stiahnuť do temnoty a buďte to “slniečko”, ktoré každý z nás potrebuje. (Ak to vychádza ešte pred letom tak prajem pekné leto a ak až neskôr, tak úspešný školský rok ^^.)

Odišla som, hoci som mala zostať

Piatok ráno.

„Miša, vstávaj už, nestíhame!“ ženiem sestru z postele.

„Daj pokoj!“ odvrkla.

„Furt treba na teba čakať!“

„Nestaraj sa!“

Už mám toho dosť, stále ju kontrolovať, stále na ňu dozeráť. „Si staršia sestra!“

Toho som sa už napačovala. STAČILO! Kým bola mladšia, tak sa to ešte dalo, ale teraz, drzá, ofúkaná, protivná ... PUBERTÁČKA.

„Chod' si sama, odchádzam,“

Nastupujem do autobusu. Dobešla na poslednú chvíľu tá ťapa. Nesadla si ku mne. Ako chce! Pokračovala chodbičkou k svojim kamoškám. Chichotali sa, same trápne kecy. Čo ju k nim ťahá? Sú predsa iné ako ona. Vyzerajú ako dvadsiatky. Povrchné, namyslené, vykechlené. Už som jej o nich vravela. Počula som o nich kadečo. Vraj jej závidím super partiu. Pff. Určite!

V škole obyčajný deň. Ségru som ignorovala. Aj ona mňa. Cez prestávku prišla Nina, na insta mi ukazuje nejaké fotky. Vraj si ich už všetci v škole preposielajú.

„Kukaj!“ pribehol Daniel a ukázal mi ďalšie. Neverila som. Zostala som prekvapená. Bola na nich Miša. Čo to má znamenať? Nechce sa mi veriť, že sa na to dala nahovoriť. Ako to vyzerá? Čo to má na sebe? Tieto otázky sa mi opakovali v hlave. Na obede som sedela so spolužiačkami ako zvyčajne. Všimla som si však, že Miša sedí sama. Šla som za ňou.

„Čo chceš?“ zazrela na mňa.

„Videla si to?“ spýtala som sa.

„No a? Čo sa ti nepáči?“

„Ako sa o tebe baví celá škola. Ved' sa z Teba smejú. A tie tvoje kamošky s nimi.“

„Nestaraj sa a odíď,“ odvrkla.

Nespoznávala som ju v tej chvíli vôbec. Ako sa to správa? Nemá zmysel to s ňou riešiť. Odchádzam.

Zo školy domov som kráčala pešo. Autobus mi ušiel rovno pred nosa. Cestou cez námestie som vykračovala v tempe pesničiek, ktoré mi hrali v slúchadlách. Zrazu som aj cez hudbu čosi započula. Obzrela som sa a doslova som zamrzla na mieste. Neverila som, čo sa tam odohrávalo. Bola tam sestra s celou jej partiou. Prekrikovali sa tam. Ľudia okolo mňa sa len prizerali, čo sa tam robí.

„Haha, nikdy nebudeš ako my!“

„Si len obyčajné dievča!“

„Sama si sa strápnila!“

A podobné posmešky sa opakovali. Miša len stála a počúvala. Rozhodla som sa, že to nenechám len tak. Pribehla som k nim.

„Čo to má znamenať?“ zakričala som. Sestra na mňa pozrela.

„Ale čo, zase ťa musí staršia sestra ochraňovať,“ vykrikovali sestrine kamarátky.

Pozrela som na Mišu a tá na mňa skríkla: „Vypadni!“

Zobrala som si veci a odišla znova. Cestou som sa zamýšľala, ako to dopadlo, ale neriešila som to nejako. Večer prišla Miša domov v slzách. Navrhla som jej, že sa o tom môžeme porozprávať. Neodohnala ma tentokrát. Bolo mi jej ľúto. Všetko sme si vysvetlili a zhodli sme sa na tom, že jedna druhej musíme pomáhať a stáť pri sebe. Uvedomila som si, že som ju nemala nechať ani v škole, ani na námestí. Ved' je to moja sestra. Mladšia. A jediná.

Pondelok ráno.

„Pohni sa, zmeškáme,“ zakričala som na sestru a buchla dvermi. Z kúpeľne vykukla jej hlava.
„Čakám, neodišla som,“ žmurkla som na ňu.

Simona Šajgaliková (II.G)

Čo keby sme ušli?

Nevníkala som obdobie, kedy sa to začalo diať. Pravdepodobne to všetko začalo pred pár mesiacmi, keď som sa ešte naivne nazdávala, že všetko je v poriadku. Okolo problémov som chodila so zavretými očami, tváriac sa, že keď ich nevidím ja, nevidia ich ani ostatní. Zatlačíš ich a tváriš sa, že neexistujú.

Jeden večer som bola na prechádzke. Prechádzala som sa s človekom mne drahým po ceste obklopenej zelenými stromami a kvitnúcimi kvetmi. Vtedy som ho zazrela.

Pohľad, ktorý sa mi zaryl do duše a ja už som sa ďalej neohla skrývať pred problémami, ktoré boli okolo mňa. Videla som človeka. Jeho pohľad nebol hrôzostrašný ani nijak nahnevany a nejavil známky utrpenia nejakého násilia. To, čo ma vystrašilo najviac, bol len zničený pohľad v jeho očiach. Tá nádherná modrá fara akoby vytratila svoju krásu a nahradila ju úzkosť, strach a nevedomá prázdnota. Vedela som, že trpel vecami, ktoré som ja nikdy nezažila, no predsa mi boli tak blízke. Myšlienka, že budem ako človek, ktorého som videla, ma vyviedla z miery. Človek bezduchý, ktorý stratil iskru i plameň nádeje vo svojich očiach.

„Dá sa tomu zabrániť?“ spýtala som sa. „Čomu?“ spýtala sa nechápavo. „Prázdnote v pohľadoch?... Čo keby sme ušli?“ Niekde, kde by nebola úzkosť a

strach, kde by som sa nemusela báť, že ma to postihne.“ Pozrela sa na mňa s jej ľahostajným pohľadom.

„Môžem, ale na tom mieste to nebude rozdielne od toho.“ Nechápala som jej odpovedi, preto pokračovala ďalej. „Na inom mieste stretníš pohľad ako tento, ktorý si práve videla a ujdeš na ďalšie miesto, podobné tejto ceste s kvitnúcimi kvetmi, až dokým nebudeš mať kam utekať. Je útek to, čo chceš celý život robiť?“ pozrela sa na mňa pohľadom, ktorý nenaznačoval žiadnu známku, ktorú odpoveď vybrať. Jediné, na čo som sa zmohla, je sklopenie hlavy.

„Takže nemôžem utiecť, pretože miesto bez takých pohľadov neexistuje?“ opýtala som sa sklúčujúco. „Ale áno, existuje. No najprv musíš prestať utekať sama pred sebou.“ Tieto slová ma zasiahli ako dýka zabodnutá do srdca tvojím kamarátom.

No mala pravdu. Ona už totiž neutekala, pred nikým ani pred ničím. V hrobovom tichu sme prechádzali ďalej alejou a ja som už len premýšľala nad tým, ako už neutekať, ale postaviť sa svetu tak, ako to robí ona a mať jej čistý, rozhodný a racionálny pohľad.

Leona Jenčová (II.G)

ŽIVA

Som Živa. Nie bohyňa života a prírody, ako by si niekto mohol myslieť, ale srnka. Rada by som vám rozpovedala svoj príbeh.

Nikdy som nepoznala moju mamu srnu. Už od malého sŕňať sa o mňa staralo dievčatko, ktoré bývalo v malebnom prostredí Veľkej Lúky na Muráni. Ocko dievčatka bol horár, ktorý ma našiel a kým som bola veľmi maličká, tak sa o mňa starali. Neskôr som sa pásala iba v okolí žrebčínov a držala som sa pri svojom dievčatku. Jeden deň som ale uvidela krúžiť pri lúke miestne dravce. „Počuj, ja pôjdem o rok do Talianska, tam je vraj najkrajšie! Čo budem robiť tu uprostred ničoty, veď ani more tu nie je!“ Ja som bola zatiaľ celý svoj život iba tu pri Veľkej Lúke a tie orly toho už toľko videli! Odrazu som aj ja pocítila túžbu objavovať svet. Pomaly som teda kráčala rozkvitnutou lúkou.

Na rumančeku oddychovala pestrofarebná babôčka. Naháňala som malého motýlika v nádeji, že sa za mnou vydá. „Babôčka, neodchádzaj, poď za mnou!“ Nakoniec som do lesíka vkročila, ale sama.

Počas kráčania medzi početnými životom hmýriaci mi sa bučinami a chladnými, tmavými smrekovými lesmi obklopenými rašeliniskami som rozmýšľala, kde bude pre mňa bezpečné prenocovať. Na lúke som

bola vždy v bezpečí, ale v lesoch za súmrakov predátory striehli na svoju korisť.

Slnko bolo pri končiaroch smerujúcich na západ, keď som prišla k chate, ktorá bola ľuďmi nazývaná „Maretkiná“. Gaštanovo hnedé oči mi behali po turistickej tabuľke. Snažila som sa niečo vyčítať, no márne. Nápisom na doskách som nerozumela. Každým krokom po kamenitej a úzkej lesnej cestičke bola väčšia a väčšia tma. Lahla som si teda pod skláňajúcu sa borovicu a v jej objatí som zaspala. Ráno ma zobudili slnečné lúče, ktoré sa práve prikrádali do nového dňa. Hovorila som si: „Živa, to je nádherna!“ Ukázalo sa, že večer som zaspala na skalnom brale „Poludnica“. Obloha hrala v červenkastých farbách vychádzajúceho slnka. Podo mnou plávalo more vznášajúcich sa oblakov. Kvapky rosy sa na ešte spiaccej Levende jagali ako hviezdy na nočnej oblohe. Múdri ľudia môj obľúbený ružový kvietok nazývajú Lykovcom, ale pre nás všetkých, čo žijeme na Muráni to bude vždy Levenda. Aj z tých najtmavších skál sa javil tento slnečný odraz života. Výhľad ma natoľko uchvátil svojou krásou, že som chcela vykročiť dopredu na mäkký chodník z hmly. Avšak zabudla som. Zabudla som, že stojím na brale. Na vápencovom brale. Pod ťarchou tela sa odlomila skalka a zošmykla som sa zo zrázu. Ako zázrakom sa mi nič nestalo.

Vyplašená som zutekala dolu smerom do doliny.

Kráčala som popri zurčiacom potôčiku, obkoleseným papradím a malými, no o to vzácnejšími rastlinkami. Oproti mne stála veľmi neobyčajná skalná stena. Popri stene pretekali vodopády, ktoré špliechali na skalnú stenu. Kvapky sa leskli a zvlhčovali horniny, na ktorých boli prichytené machy. Po celej stene boli rozostúpené jaskynky a diery. Vyzerali ako pece ľudí. Moje dievčatko mi o nich rozprávalo. Nazývajú sa „Piecky“. Popri striebriстом potôčiku som pokračovala až na lúky. Hýrili kvetmi v rôznych farbách. Od čistých bielych margarétok po nádherné modré nezábudky. Lúky obkolesovali bukové lesy, ktoré hrdo stáli pod vysokým bralom „Cigánka“. To bralo stálo pevne a pyšne ako socha, ktorá nám pripomína silu a krásu prírody, no aj jej zraniteľnosť a krehkosť. Každá skalka v tej doline mala farbu tej najpreľikanejšej líšky. „Hrdzavá dolina“ ma viedla kaňonom vytvoreným miestnou riečkou vyššie a vyššie. Cestička ma zaviedla na „Nižnú Kľakovú“.

Večne zelené smrekky sa upínali pri jeho výhľade na vyššie položený Kl'ak. Aj táto lúka žiarila farbami kvetín, ktoré priťahujú najzaujímavejšie druhy motýľov a stebkami trávy, ktoré sú domovom malých hlodavcov. Precupkala som až na koniec lúky. Stála tam malá útulňa. Okolo nej sa pohybovali turisti. Snažila som sa k nim priblížiť, vôbec si ma nevšimli, až tak boli ponorení do výhľadu. Vrela som si: „Živa, nie, radšej k nim nechod', môže to byť nebezpečné!“. Ako som rýchlo prišla, tak som aj rýchlo odcupkala radšej preč! Tabuľkám som samozrejme nerozumela, tak jediné čo mi zostávalo bolo túlanie po okolitom lesíku. Keď som prišla na ďalšiu pláň už bola tma. Bzukot hmyzu vystriedal cvrkot svrčkov. Nad pláňou sa dvihlo množstvo žltých svetielok. Svetielka poletovali sem a tam. Boli to malé, zázračné svätajánske mušky. Oživovali tmavú noc. Pri kraji lúčky bola chata a malý potôčik, z ktorého som si dopriala dúšky osviežujúcej vody a schúlila som sa pri blízkom krmelci. Počas noci som nebola na lúke jediná. Z chýrov starého výra som sa dopočula, že cez noc zvyknú blúdiť osamelé medvede po lúke na „Studni“. Cítila som medvedí pach, aj to, ako sa pod jeho váhou prehýbajú krehké stebľa trávy. Bála som sa. Našťastie vietor hral v môj prospech. Medved' sa ukryl do brlohu pri starých jaskyniach obsypaných stalaktitmi a stalagmitmi. Bolo počuť ako sa z nich ozýva čľupkanie vody z kvapľovej výzdoby a znepokojené šuchotanie krídel netopierov. Na ďalší deň ma pravdepodobne zobudila horúčava jasného, slnečného dňa. Z blízkej jaskyne, ale sálal príjemný chlad. Nazývali ju „Ľadová jama“. Bolo to ako malý kúsok z iného sveta, kde sa počas letnej horúčavy objavil sneh a ľad. Opatrne som sa snažila zísť dole, aby som sa ochladila, ale moje kopýtko sa na striebrom ľade pošmykli. Tento raz ma moje šťastie opustilo. Napadol mi iba jeden spôsob ako vyliezť z dna kamennej priepasti lemovanej jedinečnými kvetmi, bylinami a ohnutými stromčekmi. Kopýtko som zaprela do kamenných dier, krk som, čo najvyššie, načiahla a chytila sa najbližšieho konárika nado mnou. Po vynaloženom úsilí som sa nakoniec vyslobodila z Ľadovej jamy. Šťastná a bezstarostná som si cupkala po lesných zákutiach, až som prihopkala ku podozrivo známej chate. Opäť tie neznáme tabuľky, kamenistá a úzka lesná cestička... Ocitla som sa na Maretkinej. Ani som nevedela ako blízko som pri svojom domove.

Na Veľkej Lúke sa práve pásli moji zvierací priatelia - koníky. Pohľad na nich mi pripomínal prvé stretnutie s mohutnými, čokoládovými koňmi.

„Ahoj, som Živa.“ placho som sa prihovorila statnému žriebätku. „Ja som Norik. Prečo si v takej blízkosti nás a ľudí?“ prekvapene zaševelil. Vyrozprávala som mu príbeh prečo som medzi polodivokými koňmi v lone neskrotnej prírody. Môj hlas počas rozprávania plynul v melódii vetra. Spomienka na stratu mamičky mi ustarostila malú tváričku a výrazné ušká, lemované snehovým pásikom prikryli jej boky. „Nebud' smutná Živa, pod' zahráme sa na naháňačku a zavolám aj ostatných!“ Stádo koní sa rozbehlo po horskej lúke. Neváhala som a pridala som sa aj ja. Dupot kopýt dodával silu, no dokonale harmonizoval v symfónii napísanou samotnou prírodou.

Aj dnes rozostúpene stáli na lúke prekypujúcej krásou flóry uprostred vrchov Slovenského rudohoria. „Hej, Norik, nevidel si moje dievčatko, musím jej niečo dôležité povedať!“ kamarát ma odprevadil až pred horáreň.

Po tejto mojej púti zákutiami slovenskej prírody som už tým orlom neverila ani ich žltý zobák medzi očami. Nemusela som ísť ani na kraj sveta, aby som zistila, že Slovensko je očarujúca, nepredvídateľná a jedinečná krajina. Tu na Muráni je mi predsa len najlepšie!

Tamara Molentová (I.G)

Cesta

Skoré budenie do tmavého rána,
nový deň predo mnou,
rozlúčka s ríšou snov
a otvára sa mohutná brána,
no nebude to veru hrou.

Znova a znova schodmi do výšin prechádzať,
tá rutina sa nedá vrátiť späť
a ak chceme k úspechu spieť,
tak len pilnou prácou s iskrami v očiach,
zo zlých chodníkov schádzať.

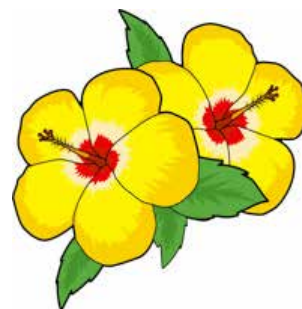
Každé potknutie nás len posunie ďalej,
tak sa postav tým prekážkam čelom
a pri kráčaní vrelom,
do mysle silu si vlej.

Čas cez prsty ako piesok prešiel,
ani sa nenazdal,
rýchlo si z tej školy ušiel
a víťazoslávne stojíš v cieli po dni zdĺhavom,
áno, pred tým krásnym domovom.
Katarína Dzubáková (I.G)

Pre starkú

Mám pre teba básničku
Ozaj iba maličkú.
Moja starka šikovná je a všeličo vie,
Aj keď niečo vyparatím našim nepovie.

S láskou ma vždy ona víta,
všetko čo mi dá musím zjesť aj keď som sýta.
Prišla som za tebou s touto básničkou
nech sa to dostane do srdca, do sníčkov.
Ema Kalinová (I.G)

Jeseň v nás

Na dvere domovov zaklopala pani Jeseň
a svojimi teplými lúčmi pohladila nejednu tvár.
Celým údolím roznášala sa jej pieseň -
veselá, zvonivá, zložená z tónov pár.

Strýček Vetrík rozfukoval lístie,
vytváral choreografiu hodnú chvál.
Rozháňal každúčké ráno hmlisté,
aby sa ho nik z nás už viac nebál.

No tak sa chýťme za ruky
a vykročme k blížkemu hradu,
prejdime spoločne cez lúky,
ujdime ďaleko od hlučného davu.

Nina Daxnerová (I.G)

Miesto kam sa stále rada vraciam

Miesto, ktoré je môjmu srdcu najbližšie. Je tak ďaleko, ale zároveň tak blízko, že v tom nepoznám rozdiel. Nie je veľa takých miest, na ktoré sa stále rada vraciam a ktoré ma vždy niečím prekvapia. Moje najobľúbenejšie miesto sa nachádza tam, kde sa stretáva zem a nebom, a to ho robí tajomným a kúzelným.

Nachádza sa v našej malebnej krajinke Slovensko a leží v údolí mohutných vrchov. Miesto je obklopené a zahalené bohatou prírodnou krajinou ako vysokými horami, ktoré nám krásne tancujú v pohybe lадného vetra, ba dokonca niekedy vášnivého hurikánu, hustých temných ale aj zvieratkami naplnených lesov, dominantných či vytýčených vrchov nad zemou, ale aj zeleňami lúk, na ktorých si poletujú včielky, alebo poletujú motýli a malou riekou, ktorá je priehľadná ako najčistejší krištáľ. Na miesto vedie záhadná kamenistá cestička, po ktorej keď idete, skalky vám pripomínajú zvuk praskania pod nohami a vietor sa vám hra s vlasmi. Cestou vás sprevádza štebot vtáčikov, ktorý môže pripomínať lадnú melódiu pesničky. Toto všetko sa dá nájsť na každom rohu kam sa len obzriete. Je to číra krása, ako sa nechávate unášať do tajomstva čistoty. Cestou na toto miesto sa mi vždy vybavujú moje staré spomienky, ktoré sú zafarbené mojimi pocitmi.

Každý rok keď nastane ten zvláštny čas, kedy máte motýliky v bruchu a neviete sa dočkať od radosti a je to tu, neverím že opäť prešiel rok a znovu som tu. Čas, ktorý tu strávim, je na nezapltenie. Je to liek na moju dušu a pohladenie na mojom srdci. Zážitky, ktoré stále mám, sú ako z toho najkrajšieho sna. Pocity, ktoré tu mám, sú silné a zároveň tak neopísateľné slovami. Je to miesto, na ktoré sa stále teším ako malé dieťa.

Je to miesto, kam sa vždy budem rada vracat' a s láskou spomínať, aby som sa kústrochu pozastavila z denného kolobehu života a aspoň na chvíľku zabudla na každodenný zhon okolo seba. Každému prajem mať takéto svoje kúzelné miesto.

Timea Švantnerová (I.G)

Filip Bician

